

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i només pot ésser utilitzada per a consulta.

L'Àrea de Transcripció del Departament de Serveis Lingüístics no es fa responsable dels perjudicis que pot comportar-ne la difusió fora del Parlament.

Fins que aquesta transcripció passarà a edició, els grups parlamentaris podran sol·licitar l'esmena del text d'acord amb les normes establertes.

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000013

Fitxer 13

La sessió es reprèn a ***. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la vicepresidenta segona, la secretària primera i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major / la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major / i per la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern / acompanyat del conseller en cap

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, tal i com vostè va dir ahir aquest és un debat preceptiu, com cada any, però no és, no pot ser només el debat d'un any. De fet, és moltes coses alhora: el darrer de vostè com a president, el de balanç de 25 anys de la Generalitat, 22 dels quals de Generalitat estatutària, sempre amb el mateix president, vostè. És una ullada cap enrere, cap al que ha estat un quart de segle de transició. És el balanç d'una època.

En aquesta època, vostè hi ha tingut un paper de protagonista principal i és de justícia recordar-ne els mèrits. Element bàsic de cohesió de Convergència i Unió, l'actual federació ha estat un factor fonamental de l'existència d'un sistema nacional de partits polítics en un panorama estatal d'homogeneïtzació progressiva de #. Aquest és un mèrit seu molt personal. I també la seva preocupació per mantenir un clima de bona convivència civil, de pau, de diàleg, de parlant la gent s'entén, com a primer valor de la societat catalana.

Defensor de la identitat europea de Catalunya i de la necessitat de fer conèixer el nostre país arreu, ha estat un viatger infatigable al servei d'aquesta causa. Prudent, moderat, home de seny, ha sabut connectar molt bé amb una societat que té lemes tan movilitzadors del tipus: a poc a poc i bona lletra.

Vostè ha inspirat confiança, ha donat seguretat, ha encomanat serenor, sense estalviar el algun moment algun cop de geni quan calia. Perquè ja se sap que, quan convé, seguem cadenes, tot i que, en general, sembla que fins ara no ha convingut segar-ne gaires.

Titular d'un discurs equilibrat, bon polemista, la seva murrieria sagaç li ha permès reunir complicitats amplíssimes, tantes com caben en una frase del tipus: Catalunya és com Lituània, però Espanya no és la URSS. Frase destinada a dos públics radicalment diferents, però com que cadascun d'ells es queda només amb mitja frase, doncs, tots contents.

Mestre de la giragonsa, expert en ziga-zaga, sempre s'ha col·locat a tocar del «tu ja m'entens», tot just insinuant doncs, més que no pas afirmant de manera clara i rotunda.

En fi, que 22 anys són molts anys, i si la gent no cregués que ho ha anat fent bé, no hauria presidit aquest país durant tant de temps.

Tots aquests anys són també els anys de la Transició, els del pas del franquisme a la democràcia i a l'autonomia política, i ara aquí, en confiança, és hora de reconèixer que Catalunya no va fer bé la Transició, que la vam començar amb mal peu i que encara paguem ara l'error inicial. En certa manera, senyor president, vostè mateix és, com el país, una víctima de la Transició, d'una cosa que es va fer malament, i en els inicis, no pas vostè, que no n'era el protagonista principal, ni els seus.

Amb els instruments que ha tingut a les mans, senyor president, potser no podia fer altra cosa, però mai no ho ha denunciat clarament del tot, i menys encara ha demanat el suport popular, no només dels que el voten, sinó la complicitat i la movilització del conjunt de la societat catalana, per superar-ho.

A efectes pràctics, es pot dir que hem estat els més llestos de les comunitats autònomes de l'article 143, però la veritat és que mai no hem aconseguit de passar de classe. La perspectiva històrica dóna una visió que no permet el dia a dia; ho veiem ara, però, en aquell moment, ni vostè ni nosaltres no ens n'adonàvem del tot. Abans que hi hagués Constitució i Estatut, nosaltres ja teníem Generalitat. Abans-d'ahir ho recordàvem a la plaça de Sant Jaume i, malgrat el franquisme, sempre vam tenir president de Catalunya, a l'exili, a la Puerta del Sol #torturat, davant del pilot d'execució, a la clandestinitat, venent taps de xampany per mantenir la institució, esperant el dia del retorn durant anys i panys contra tota esperança.

Nosaltres no som el resultat de cap decret, dèiem, en un despatx de la Castellana de Madrid una matinada llarga; nosaltres ja hi érem. I va venir la generalització de les autonomies, per diluir i disminuir la nostra, autonomies a tort i a dret per a qui n'havia tingut, per a qui en volia, per a qui mai en la seva vida se li havia acudit que l'autonomia existís i que pogués tenir-ne.

Nosaltres, però, no vam haver d'inventar-nos el nom d'un país, ni el de la institució amb què havíem de governar-nos, ni vam buscar una bandera que ens fes prou patxoca, ni un

himne de bon sentir per entonar en comú. A nosaltres, no ens va caler fer res de tot això perquè ja ho teníem, perquè érem i som una altra cosa, una nació. Però amb el pas dels anys, aquesta realitat nacional ha anat sent objecte de mesures de tota mena per limitar-ne el marge de maniobra. Amb governs espanyols centristes, socialistes o conservadors, sempre ens ha tocat el rebre, i a diferència d'altres que ja van reprendre el camí amb un calçat més adequat per fer front a les dificultats de la ruta, a nosaltres ens ha tocat més el rebre que a ningú, i massa sovint. Hem anat amb una sabata i una espadenya però # com si fossin calçat de luxe.

La Constitució, el Tribunal Constitucional, les lleis de bases, la incorporació a la Unió Europea, el defensor del pueblo, el fiscal general, comptat i debatut. Totes i cadascuna de les institucions, organismes i normes jurídiques que se suposa que són comunes a tots i que juguen a favor de tots, a l'hora de la veritat, sempre han jugat en contra nostre.

Durant molt de temps, segurament massa, l'objectiu del nacionalisme català, del catalanisme polític majoritari, ha estat arreglar Espanya com a prioritat principal. Felicitats, al final, s'ha aconseguit. Espanya és avui una democràcia, amb dèficits i amenaces, però democràcia. Una economia moderna, una bona imatge internacional i unes mentalitats i unes actituds més obertes a l'exterior. Ja han complert, ja han fet la feina que, per cert, no és que els l'hagin agràida gaire. Doncs, bé, ara ja ens deu tocar a nosaltres, no? Ara, ja deu tocar a Catalunya, o encara no?

Ja sabem tot el que Catalunya ha fet i ha pagat a Espanya i per Espanya. Estaria bé que algun dia algú ens expliqués què ha fet Espanya per Catalunya, perquè ben mirat, si Espanya, com es deia aquest matí, no té cap projecte per a Catalunya, què hi fem encara a Espanya? El model d'Espanya continua sent excloent amb Catalunya. Tal com som no ens hi volen; doncs, què hi fem?

Una de les pitjors herències d'aquests anys ha estat i és encara el pèssim, injust i discriminatori sistema de finançament que patim. S'ha de reconèixer que vostès van vendre molt bé un producte dolent. On són els 750.000 milions de pessetes més que van anunciar? La realitat és que, malgrat els bons professionals de què disposem, i ho dic com a usuari de la sanitat pública, tenim una sanitat disminuïda víctima d'una # sanitària.

Però els impostos que Catalunya suporta, la pressió que ens cau a sobre, acompanyada dels pentinats fiscals que converteixen tots els empresaris catalans en sospitosos de frau, juntament amb la baixa, baixíssima inversió pública de l'Estat a Catalunya, és ben bé de jutjat de guàrdia. El dèficit fiscal de Catalunya amb Espanya s'acosta al 10% del nostre producte interior brut. Tal com diu el professor Sala Martín, Espanya ens fa pagar impostos a nivell europeu, però ens obliga a viure amb unes infraestructures de nivell llatinoamericà. Un 10% de les rendes que generem se'n va a Madrid i s'hi queda a canvi de res. Cada família catalana deixa d'ingressar un milió de pessetes, 6.000 euros, cada any, i això no ha canviat amb el sistema actual.

Només que reduíssim un terç aquest dèficit, aquest impost d'hispanitat obligatòria, i l'invertíssim en infraestructures de transport i comunicacions i en educació, la taxa de creixement anual de l'economia catalana augmentaria un 2,85%. Si des de la recuperació de la democràcia fins ara el dèficit s'hagués reduït en un terç, cada persona de Catalunya hauria guanyat aproximadament 600 euros, 100.000 pessetes.

Si aquests diners s'haguessin invertit en educació i infraestructures, el nostre PIB — continua Sala Martín— hauria augmentat un 70%. Perquè s'entengui millor: en lloc de ser una comunitat que lluita per acostar-se a la mitjana de renda europea, el PIB per persona català seria el 171% de la mitjana europea. Això sí que ens posaria al quart lloc d'Europa, però amb aquesta xuclada permanent que ens fan ara des de Madrid el màxim a què arribem és a ser els quarts, però d'Espanya. En canvi, som els cinquèes d'Europa per pes industrial i sisens per demogràfic.

Ja fa temps que entitats significatives, com el Cercle d'Economia o el Col·legi d'Enginyers, han denunciat el maltractament que el Govern espanyol fa a Catalunya a l'hora d'invertir. La discriminació és escandalosa. Som els que més paguem i, en canvi, sempre, sempre, l'Estat inverteix aquí molt per sota del que inverteix a tot Espanya. Un estudi dels últims 45 anys així ho demostra. Ni tan sols l'any del jocs olímpics va modificar-se aquesta situació.

Així les coses, malgrat ser, per l'esforç de l'empresa petita i mitjana i de tota la societat catalana, el principal motor econòmic de l'Estat, tant en el PIB com en ocupació, creixem per sota de la mitjana espanyola.

Els centres de decisió econòmica es desplacen a Madrid, de tal manera que les empreses amb seu aquí representen el 5,4 de les que cotitzen en l'índex general de borsa, el 5,4, quan les de la capital del regne són el 90%. Negar-ho, seria tancar els ulls a la realitat.

Si un país modern és aquell que disposa de les infraestructures adequades a les seves necessitats, d'acord amb el volum de l'activitat econòmica que genera, nosaltres no en som tant de moderns. Continuem patint un sistema de peatges del tot discriminatori, davant la gratuïtat que tenen a la resta de l'Estat, esperant l'ampliació de l'aeroport i del port de Barcelona amb dèficits de connexió d'aquests dos equipaments, com també el port de Tarragona, amb la xarxa viària i ferroviària i amb un # que ja surt amb retard de l'estació.

El model radial de comunicacions espanyol, el quilòmetre 0 de la Puerta del Sol és el centre espiritual i material de tot, és nefast per a nosaltres, és a dir, per a l'àrea econòmica més dinàmica de l'Estat. A més, hem de suportar la incompetència d'AENA i la seva marginació sistemàtica del català en un aeroport que serveix per anar fins a Madrid i d'allí a tot el món, quan el que volem i ens convé és anar a tot el món sense necessitat de passar per Madrid.

Comparar la diferència abismal, per exemple en la xarxa de metros, entre les inversions fetes a Madrid i a Barcelona en nombre d'estacions i en nombre de quilòmetres construïts posa els cabells de punta fins i tot a aquells que ja anem escassos d'aquest gènere.

No s'hi val a badar en un moment tan decisiu del procés de globalització econòmica, perquè podem anar amb un retard considerable que ens allunyi d'expectatives de creixement i progrés raonables. Si volem ser la gran plataforma logística del sud d'Europa i del Mediterrani, l'únic camí són les noves tecnologies, la societat del coneixement, cosa que implica disposar d'una xarxa pròpia de telecomunicacions sòlida,

moderna i territorialitzada. I això no és exactament només l'ADSL, que és una opció exclusiva d'una empresa privada, es tracta de tenir d'una vegada una bona xarxa de fibra òptica d'alta capacitat estesa per totes les comarques del país. I si Telefónica no pot desplegar-ne la comercialització, doncs, que l'obri a altres operadors.

Impulsar l'ús generalitzat d'Internet, tant en l'àmbit privat i en relació amb l'Administració com en els sectors tradicionals de la nostra economia, turisme, agroalimentària, automòvil, farmacèutic, químic, editorial, i assegurar l'accés fàcil de les noves tecnologies a l'interior dels edificis han de ser un objectiu estratègic d'aquest país, pensat en clau de futur, en com el volem d'aquí a 15 o 25 anys.

Tan sols d'aquesta manera i amb aquesta aposta clara per una Catalunya amb futur podrem desenvolupar sectors clau en la nova economia del coneixement, les tecnologies de la informació i les comunicacions, continguts digitals i serveis que hi estan lligats.

Connectar la universitat amb l'empresa, l'aula amb la modernitat emprenedora, l'educació amb el món empresarial i...

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000014

Fitxer 65_2Ple14

econòmic generador de llocs de treball, requereix abandonar el tercermundisme en matèria de recerca, pel que fa les inversions públiques en aquest àmbit.

És cert que amb el 1'11 del PIB superem la mitjana espanyola en recerca, que és el 0'94, però així i tot, no som els primers de l'Estat, estem molt lluny de la mitjana europea i empatem o quedem, fins i tot, enrere amb els països que aspiren a ser nous membres de la Unió, països els quals seran també uns competidors nostres, molt clars, a l'hora de captar inversions. Si volem una Catalunya puntera, capdavantera en alguns àmbits i referent internacional d'una manera de treballar seriosa, emprenedora i eficient, hem de

ser ambiciosos i no viure de glòries passades, e les rendes del record de la Catalunya industrial d'altres èpoques. Finlàndia, a qui tan sovint apel·lem, hi destinava fa tres anys, el 3'19% del seu producte interior brut, tres vegades més que nosaltres, doncs.

No haver potenciat cap centre d'excel·lència de nivell internacional, sabent que aquests són els únics que rebran recursos de la Unió, pot significar que quedem fora de l'espai europeu de recerca. Ens calen també centres tecnològics en punts estratègics del territori i una atenció més gran a la formació, a la preparació de capital humà, afrontant amb valentia temes, com el fracàs escolar, la distància existent entre sistema educatiu i necessitats formatives de les empreses i el baix nivell de matriculació en ensenyament no obligatori. Bones i modernes infraestructures, personal humà ben preparat per al mercat laboral, inversió pública i privada en recerca, desenvolupament i innovació, però també disposar de centres de decisió econòmica, tan vinculats a la capacitat de decisió política, són elements fonamentals, perquè un país pugui assegurar que té una economia competitiva. L'insuficient i injust sistema de finançament que tenim i la baixa inversió pública de l'Estat pesen com una llosa sobre l'economia catalana. Frenen la nostra modernització, perquè ens obliguen a anar un ritme més lent del que seríem capaços i perjudiquen el nostre benestar material, ja que ens forcen a un nivell de serveis públics, prestacions i atencions molt per sota del que podríem permetre'ns amb els impostos que ja paguem a Catalunya. I no cal dir, que en aquest darrer cas, són els sectors populars i les classes mitjanes les més perjudicades, mentre una petita minoria fa negoci amb la dependència econòmica de Catalunya.

Formar part de l'estat espanyol, doncs, com ara, ser una autonomia més d'Espanya en les condicions actuals és una ruïna, un fre, un mal negoci. Ser espanyols de peatge – cornuts i pagar el veure, que deia el clàssic– no és competitiu, no ens convé, hi sortim perdent. I si amb un quart de segle de democràcia, mani qui hagi manat, sigui del color que sigui, aquesta injustícia no s'ha resolt, els bens que ens arriben de ponent d'uns anys ençà, encara són de més mal averany. Són coses que passen, però és significatiu que del 1995 ençà el producte interior brut de Catalunya ha pujat anualment per sota de la mitjana espanyola, hi ha molta més distància encara de Madrid i això, ens ha fet recular

en el conjunt de l'Estat. Però, és que en el mateix període, mentre l'ocupació ha augmentat en el nostre país del 20'4%, a tota Espanya ho ha fet el 25'9 i ha Madrid, pràcticament, el doble, el 37'30. Encara més, quant a captació d'inversions estrangeres, el 93 Madrid representava el 55% del total i nosaltres el 24; l'any passat, és a dir, ara, Catalunya havia baixat al 14% enfront del 72% de Madrid.

Senyor president, senyores i senyors diputats, catalans i catalanes que segueixen aquest debat a través dels mitjans de comunicació arreu del país, vull fer adonar que aquests anys de pèrdua de pistonada econòmica, de retrocés polític, de desaparició progressiva de la il·lusió col·lectiva coincideixen, ni més ni menys, exactament, amb els anys de pacte estable i regular entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Permeti'm que li digui, vistos els resultats, que aquest pacte no només ha estat i és inútil per a Catalunya, perquè no ha permès de solucionar aquests problemes, sinó que ha estat enormement perjudicial per als nostres interessos nacionals, col·lectius, per al bé comú a Catalunya i de Catalunya. Això, no ha funcionat. Què hi ha guanyat el nostre país amb aquesta subordinació al Partit Popular, amb aquest dir sempre amén a unes propostes, que com el sistema de finançament, el Pla hidrològic o la Llei de partits, van contra la terra, la llibertat i la butxaca dels catalans? Si el país no hi ha sortit guanyant, qui ho ha fet? Si els pactes només tenen sentit pels resultats, aquest ha estat i és un molt mal pacte, perquè els resultats són francament dolents i no justifiquen, de cap manera tampoc, tot el que hem hagut de suportar, també, alhora. Un empatx de nacionalisme espanyol tronat, en forma de xapes de matrícules de cotxe, aplecs a San Millán de la Cogolla, PHN, llei d'estabilitat pressupostària, subvencions per mantenir en formol el *testamento político del caudillo*, estil autoritari, discursos amenaçants i mai constructius o dialogants i nou Recursos d'inconstitucionalitat, tot ben amanit amb uns branquillons de julivert. Amb aliats i amics així no calen adversaris. Vostès han triat lliurement un acord amb el PP, aquí i allà, però ja assegura la dita popular que: A qui tria i s'enganya sant Pere l'escanya. Però el condicionant econòmic, la hipoteca d'un mal finançament és un factor, en bona part, extern, que el Govern que vostè presideix no ha resolt fins ara, ni tan sols en els moments, en què els escons a les Corts espanyoles eren imprescindibles per

elegir president del Govern, aprovar pressupostos o tirar endavant lleis de tota mena, perquè ningú no tenia majoria absoluta. Perquè, doncs, no ho vam plantejar aleshores?

Hi ha un altre factor rigorosament intern, que és també una mala herència d'aquestes dues darreres dècades, amb referència a la Catalunya dual, a l'estèril divisió del país en dos bàndols: el dels convergents i el dels socialistes, o per ser més exactes, a la Catalunya que va contra els socialistes o la que va contra els convergents. Entre els uns i els altres s'han repartit el país i el pastís. Tenen les seves ràdios, les seves teles, els seus teatres, la seva policia, la seva xarxa de complicitats i interessos en àmbits diversos amb la característica, però que tot ho hem pagat els ciutadans, perquè els recursos surten tots dels pressupostos. Malgrat que això comporti, a vegades, una oferta exagerada en algun terreny com en les infraestructures teatrals. La batalla partidista entre administracions d'un color o d'un altre ens ha fet perdre temps, diners i projectes que encara estem pendent s de solució. Hem de superar aquesta divisió estúpida, que fa que hi hagi gent que voti més contra uns altres que no pas a favor dels seus; aquesta divisió que durant tant de temps ha volgut fer anar per camins diferents l'esquerra i el país, el catalanisme i el progressisme, la nació catalana i la modernitat universalista, oberta, cosmopolita, com si la gent amb consciència nacional no pogués ser d'esquerres o bé, que ser-ne fos incompatible o incòmode amb una adscripció clara i sincera al país. Seria l'únic lloc del món on passaria una cosa així. Per això, necessitem tornar a reconciliar els dos grans motors, que quan han avançat de manera conjunta, simultània i inseparable han donat els millors moments de progrés social, creativitat cultural i plenitud nacional. Aquest és el nostre compromís, que vol superar també tota mena de sucursalismes, siguin polítics, ideològics, orgànics, econòmics, siguin d'interessos particulars. Totes les dependències són sempre perjudicials per a Catalunya. Una Catalunya més lliure que la d'ara, doncs, només la podran fer partits que tinguin les mans lliures i que no depenguin de ningú.

Parlem de Catalunya com a país modern, però la Catalunya de qualitat, de benestar i de llibertats que volem no es pot permetre que siguem els primers en mors per accidents de treball; no pot ser que hi hagi gent que mori fent la seva feina; ni tantes persones,

sobretot dones, que hagin de passar amb pensions de misèria, no contributives de viduïtat; ni tants joves, que si badem gaire se'ns jubilaran a casa, a qui costi tant posar-se a viure pel seu compte amb una oferta tan insuficient de pisos públics amb un lloguer assequible; ni tants pares ni mares anant de bòlit buscant places públiques per als seus infants de zero a tres anys; ni tants pagesos que no saben de quin mal han de morir, perquè ningú no els diu si el país compte amb ells o no per continuar treballant la terra; ni tants mestres que han de suplir sovint la falta de mitjans amb vocació i professionalitat; ni tants funcionaris amb ganes de fer feina, però sense directrius clares ni cap il·lusió encomanada per molts dels seus caps; ni tanta gent que pateixi per la seva seguretat anant pel carrer. Una Catalunya de qualitat ha de tenir la capacitat de millorar totes aquestes situacions, ha de construir un espai social propi amb uns salaris, unes pensions, uns serveis, unes prestacions i unes oportunitats que siguin adequats a les necessitats de la societat catalana i al cost real de la vida de Catalunya. Parlo d'un país que afronti la realitat de la immigració amb optimisme, però també amb autoritat i amb recursos, amb un pla d'acollida, una xarxa de captació exterior, una política religiosa pròpia basada en la laïcitat comuna, i facilitant el retorn de descendents d'immigrants i exiliats catalans. Un país d'acolliment com el nostre ha de continuar integrant a la nostra societat, als nostres valors, al nostre benestar, a la nostra cultura sense preguntar ningú d'on ve, quina llengua parla a casa o quin cognom du. Parlem de ser conscients que hem de poder decidir a quanta gent podem, cada any, garantir unes condicions de vida digna a casa nostra, de manera que el ritme de recepció de nova gent ha d'anar paral·lel al nivell de recursos suficients per fer-ho possible. Però, una Catalunya així, la que vostè ha apuntat al llarg de dues dècades, aquella a què també es referia el senyor Maragall aquest matí, és impossible amb els recursos d'ara i amb el poc poder polític d'ara. Catalunya necessita més, Catalunya vol més, perquè es mereix molt més i si no ens decidim a disposar dels instruments adequats que ho facin possible no ho podrem aconseguir, perquè amb les eines d'ara no en tenim prou. Això implica, doncs, un estatut nacional per a Catalunya i un sistema de finançament realment just.

Per desgràcia, estem en un moment d'involució autonòmica i d'amenaça a les llibertats davant l'ofensiva autoritària i espanyolista del Govern de l'Estat. Aquest país, que sempre ha defensat la llibertat, –concepte inseparable de la defensa de Catalunya– ha entès en tot moment que els problemes se solucionen parlant i els conflictes polítics només es resolen políticament. No s'hi val, per tant, a criminalitzar tothom que no pensa igual que aquells que manen, ni tampoc a voler contraposar el dret a la llibertat i a la vida a cap altre dret. Aquests són previs a qualsevol altre i ningú –ningú– no té dret a fer servir la força, cap força en contra de les idees. Cap idea, doncs, val una vida humana, ni la unitat d'Espanya, ni la independència de cap poble. Un país amb autoestima –com reclamava ahir, senyor president– ha de començar per tenir líders amb autoestima, institucions, partits, sindicats, organitzacions empresarials, una societat sencera amb autoestima. I no és lícit de reclamar autoestima només a la gent quan, en ocasions, alguns dels que més haurien de predicar amb l'exemple no ho fan.

La llengua, posem per cas. Què he de fer jo, catalanoparlant, fill de castellanoparlant, per defensar la llengua? Com he de defensar-la quan entro en una farmàcia i vull adquirir un producte qualsevol dels cinquanta mil que hi ha al mercat, fabricat generalment aquí, etiquetat en totes les llengües imaginables excepte en català, què he de fer? Què he de fer al cinema? Què a la telefonia? Què en els productes bàsics de consum al mercat? Qui em defensa a mi, senyor president? Qui ampara i protegeix els meus drets lingüístics? És feina meva, personal això, o bé correspon a algú que no sóc jo? Podem aspirar, senyor president, a tenir algun cop el català com una llengua normal a casa nostra? Com ho farem, quan serà això? No falla l'escola, ni la immersió, ni els mestres, el que falla és el carrer, el fora escola, la vida real. Quin importància volem que donin al català la gent de fora que l'aprèn, si després no se'l troben de debò, pràcticament, enlloc.

Senyor president, –i acabo– des del respecte institucional i la consideració personal més absoluts que li consten, vostè va fer ahir un discurs trist, sense il·lusió, sense aquella empenta d'altres èpoques, sense allò que un amic comú en diu «la trempera» d'altres moments. I no tant pel que va dir, sinó sobretot pel que no va dir. Afirmava Albert

Schweitzer que: «els anys arruguen la pell, però renunciar a l'entusiasme arruga l'ànima».

I nosaltres

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000015

Fitxer 15

...no volem un país sense ànima. Ahir va desaprofitar l'oportunitat que li donava el seu darrer debat. La política, senyor president, no són només pactes, maniobres tàctiques, números, estadístiques, enquestes, inventaris; també són sentiments, emocions, il·lusions, esperances, somnis compartits. I, avui, en una Unió Europea on en un parell d'anys la majoria d'Estats seran com nosaltres o força més petits, una bona part dels quals fa dotze anys ni tan sols existien, no hauríem de ser nosaltres qui posés límits al futur del nostre país.

Una Catalunya sense límits només es pot basar en el dret democràtic a l'autodeterminació nacional, en la nostra capacitat de decidir què volem ser en llibertat; i ahir vostè no va fixar cap punt a l'horitzó cap al qual avançar, no va pintar cap il·lusió col·lectiva, cap somni nacional en el paisatge del nostre país. Perquè no es tracta que ens comparem amb Extremadura o amb Cantàbria, ni tampoc només amb Madrid o el País Basc. Amb qui ens hem de comparar de debò és amb Holanda, amb Dinamarca, amb Finlàndia, però no podem ser tan ingenus de creure'ns que serem mai com Holanda sense el poder polític que té Holanda, perquè ells tenen Estat, nosaltres no. En paguem un però no és nostre, ni defensa els nostres interessos econòmics, culturals o lingüístics, i aquest podria ser el somni: un país just, modern, solidari, culte, equilibrat, cosmopolita, i també *lliure*, una Catalunya lliure federada amb els altres pobles d'Europa.

Fa molts anys, el segle XIX, algú va dir al seu poble: «Si vosaltres voleu, no serà un somni.» Vostè sap de que li parlo. Vostè no ens ha dit mai, ni tan sols ahir, quin és el seu

somni per Catalunya. Portem dues dècades donant tombs pel voltant del Sinaí sense moure'ns d'un cercle tancat, sense sortida, sense horitzó. Sap, esperàvem que ens hagués dit que hi ha una terra promesa per a Catalunya, però no ens n'ha dit res; no la veu, no la vol, no sap com fer-ho, ja no s'hi veu en cor, no pot arribar-hi. Sabem molt bé que hi ha projectes que no seran fàcils, però encara és més frustrant no tenir cap projecte. Quan un país té objectius clars i engrescadors, amb els dirigents adequats que hi donin credibilitat, un poble pot canviar el curs de la història que altres han escrit en nom seu.

Vostè ja ha fet prou, senyor president, al llarg de la seva vida i tot el país li ho agraeix, per això, si ara vostè ja no pot arribar-hi, si ja no pot saltar la paret, si us plau, per patriotisme, que no surti de vostè cap rialleta mofeta, disminuïdora, quan algú vulgui fer quelcom d'important com per evitar que ens embalem cap a aquells que venim darrere de vostè i tenim un somni, un projecte, una il·lusió per a Catalunya i, sobretot, que estem disposats de convertir el somni en realitat.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, senyores i senyors diputats, senyor president. Senyor Carod-Rovira, com sempre vostè ha fet un discurs, un bon discurs, i com sempre, de tota manera, l'ha acabat sense explicar-nos com s'ha de fer tot això que diu que s'ha de fer. Vostè em dirà: «Home! Això no és feina meva.» Sí, que ho és, sí. De fet, aquests debats em sembla que és una disminució que es fa al debat al del que els partits d'oposició no entri més a fons del que en podríem dir més enllà de les crítiques molt puntuals de les propostes. Però en fi, potser ens ho farà després.

El cas és que li volia fer notar només que el meu discurs d'ahir no solament hi ha un balanç, si se'l mira doncs fins i tot encara que no sigui pel número de pàgines, el número de pàgines que cada vegada és molt menys, hem de dir que explica—explica— el nostre projecte de futur. No solament és un problema de pàgines, sinó també de continguts.

Vostè ens explica tota una sèrie de coses que sabem i que compartim, una sèrie de judicis no prou positius sobre quins són els instruments de què disposem. Ara, de tota manera, a part que —repetixo— no ens explica, no ens dóna cap indicati sobre com s'ha de superar això, ei!, a través de propostes que tinguin un mínim de factibilitat, que realment siguin factibles, que no siguin, diguem-ne, un brindis al sol, que no siguin una gran reclamació, sinó que realment siguin unes coses que tinguin possibilitats autèntiques.

I el que sí que li he de dir, de tota manera, és que el país que vostè de vegades descriu, com part que descriu, doncs no encaixa ben bé amb la realitat, vull dir, nosaltres tenim un país que en molts aspectes té, avui pot presentar un balanç molt i molt positiu. Vostè en part ho diu, però després ho desmenteix, no? Si bé em recorda un article que va escriure no fa molt un diputat socialista que deia: «Des del nostre punt de vista Catalunya cotitza i bé en el mercat de futurs. És una nació amb futurs, és a dir, el mercat de les nacions amb futur, de les societats amb prestigi, del benestar, de la competitivitat, de la cohesió social com amalgama bàsica.» Bé, després, naturalment, deia que tot això era malgrat que diu que hi havia un govern molt dolent. Però això no té sentit, sap? Quan resulta... No té sentit, perquè, vull dir, quan en un lloc hi ha fum és que hi ha foc, quan un país va bé, doncs vol dir que a part de la pròpia societat, segurament, i a part, amb tota seguretat, i a part d'alguna conjuntura que hi pugui ajudar, i a part de factors externs, és que el propi país i el seu Govern han actuat d'una manera eficaç i d'una manera positiva.

I aleshores, és clar, posats aleshores anar espigolant, això no ha anat bé, això no ha anat bé, vaig anar allà, em va passar això, etcètera, vull dir ens hi passaríem la vida, com ja ha [recordat#] aquest dia, i en realitat allò disminueix molt el que podríem dir el sostre, el nivell d'aquest debat. Però ja que vostè ha fet referència, i que consti que vostè ha dit que se sent ben atès pels metges, d'acord, però que en canvi no sé quantes falles hi ha.

Miri, avui s'acaba de fer públic el resultat d'un estudi que es fa cada any sobre els millors hospitals d'Espanya, els 20 millors hospitals d'Espanya, 10 –10– són catalans, i entre aquests 20 n'hi ha 4 de traumatologia i dels 4 de traumatologia, 2 són catalans. L'any passat n'hi havia 11 sobre 20, però és que l'any passat aquest estudi només es va fer sobre 50 o 55 hospitals, i aquest any s'ha fet sobre 143, és que sobre 143 hospitals espanyols se'n trien 20 i d'aquests 20, 10 són catalans.

I després amb tantes altres coses que vostè ha dit, no?, per exemple diu «la xarxa d'ADSL». No, escolti, la xarxa d'ADSL és una xarxa que funciona molt bé, que l'hem de completar de mica a mica amb la mateixa fibra òptica i que –i que– ens aniria bé i ho procurem, i ho procurem sempre que podem que no hi hagi només la Telefónica com a únic subministrador. Però miri, aquest estudi, hi ha un estudi, un altre estudi, no el que vaig dir ahir, un altre estudi de professor Castells i de l'Imma Todella, de la, concretament de la Universitat Oberta de Catalunya, en el qual diuen en cap cas el tema de les telecomunicacions a Catalunya –en cap cas– és un problema i en cap cas la difusió d'internet, és un problema d'implantació de la banda ampla, en cap cas és un problema d'infraestructura, s'ha de vigilar el monopoli de Telefónica, òbviament, però en cap cas és un problema d'infraestructura, perquè diu «exceptuant algunes comarques perifèriques, el tema està ben resolt des d'aquest punt de vista». Jo afegeixo: no excepte algunes comarques perifèriques, exceptuant zones perifèriques d'algunes comarques perifèriques perquè la banda ampla arriba a totes les capitals de província, perdó, de comarca.

(Remor de veus.)

I, per exemple, amb el que diu de l'espai científic europeu, no és cert que en quedem al marge, el conseller Mas-Colell ho podria explicar millor que no pas jo, que jo mateix també amb els contactes que he tingut el comissari per Ciència i Recerca de Brussel·les, que és el comissari Busquín, belga, doncs nosaltres en aquest sentit estem ben situats. I com això, tantes i tantes coses que podria dir que demostren que –com deia aquell diputat socialista– Catalunya cotitza bé, encara que després vulgui fer un joc de paraules per dir que el Govern és dolent, cosa que naturalment no té lògica.

Vostè diu: «Home! El que passa és que hem reulat.» No, hem reulat, és veritat en termes relatius, i potser recularem més dintre d'Espanya, de la mateixa manera que en canvi, vostè en canvi no diu és que nosaltres dels últims anys hem passat, hem superat, durant els últims quinze anys, seixanta-cinc regions econòmiques europees.

La regió econòmica europea, tal com la defineix Brussel·les no és exactament la regió com normalment s'entén, en el cas de Catalunya i de tota Espanya sí, però per exemple Alemanya, Baviera en té tres de regions. Estem parlant, ara, diguem-ne, per càpita, però no té res a veure amb els habitants, no? Doncs bé, d'aquestes regions que ells en diuen NUTS, a Brussel·les, dintre, diguem-ne, del lèxic, del lèxic brussel·lés i del lèxic comunitari, bé, n'hem passat 65–65– en els últims quinze anys. Fa quinze anys nosaltres només teníem dues regions franceses amb un PIB, per càpita, inferior al nostre, no?, que eren la Còrsega, que no deixa de ser un cas molt particular, i no recordo bé si era la [Picardia#] o el Limosen, tant li fa. En aquests moments només en tenim tres que tinguin un PIB per càpita superior a nosaltres, perquè l'altre, que fins fa dos anys ens superava lleugerament l'acabem de passar que és el Rone-Alpes, i, en canvi, per sobre nostre hi ha, evidentment l'Île de France que aquests són una altra cosa, juguem amb una altra categoria, vull dir hi ha la Baixa Normandia i Alsàcia. Tot això són evolucions que passen, no?

Tot això són evolucions que passen, no? És clar, si em diuen: «Ara, dintre d'Espanya.» Home!, és possible perquè el que passa és que a Espanya hi ha un gran creixement, no només a Madrid que també és un cas, és un cas molt especial, no únic, que és un cas que s'està produint, no deixa de ser molt perillós per nosaltres amb alguns altres països europeus en què, per una banda, la política de privatització –no passa només a Espanya– i l'entrada de les noves tecnologies ha concentrat força a les capitals dels països respectius. Això passa en alguns països i aquí passa també.

Ara, miri, lo que li vull dir és el següent. Fixi's bé, si vostè compara com ha evolucionat la renda dels Estats Units en el món, ha baixat molt, en termes relatius ha baixat molt. Els Estats Units són més poderosos que mai, són més forts que mai, tot el que vulgui, però havien arribat a representar el 50% de la renda del món, l'any 50, i avui no sé quant

deuen representar, però no crec pas que passin del 30%. Per què? Bé, perquè quan es comença a haver-hi un desenvolupament, doncs els petits creixen i creixen d'una manera que encara que en termes absoluts no sigui molt de vegades, en termes relatius sí que ho és, i tots són [#], que als Estats Units ara els han de compartir a l'hora de fer percentatges d'aquests amb la Xina, amb el Japó, amb la Índia, amb Corea, amb tots aquests països, i a Europa, Alemanya, França i Gran Bretanya, que han disminuït des d'un punt de vista percentual i que ningú pot dir que siguin països decadents des d'un punt de vista econòmic, tal com els hi ha anat les coses els últims vint anys, en canvi han perdut pes perquè naturalment Espanya, Itàlia i alguns altres països han pujat proporcionalment més. Ells segueixen estant més amunt, però proporcionalment qui ha crescut molt durant trenta anys va ser Itàlia i qui creix molt durant els últims deu anys és Espanya.

Vostè diu: «No fan cas de nosaltres.» No, no és veritat, escolti, això no és veritat. Vull dir, sí que li hauré de demanar que vostè viatgi i que llegeixi molta premsa estrangera, que viatgi i que llegeixi molta premsa estrangera i parli amb el món econòmic de l'estranger i amb les universitats de fora i que miri els diaris. Escolti, no és veritat que nosaltres siguem ignorats. Home!, sempre costa ser conegut fora del propi país quan no es té un color definit dintre del mapa, quan no s'és un Estat independent, quan no es té un pressupost; això és veritat, costa explicar-ho, expliqui'm això de Catalunya. Però la gent que realment coneix aquestes coses del món acadèmic, del món polític, del món econòmic, del món social, del món cultural, això ho sap. Diu Holanda, Holanda precisament, ha citat Holanda, em sembla —em sembla—, m'ha semblat sentir que deia Holanda, això ho saben, això ho saben i ho valoren.

Els qui n'estem descontents som vostè i jo. Vostè n'està descontent i jo també, perquè voldríem fer més, perquè necessitem fer més, perquè creiem que podem fer més, això és veritat, però de tota manera, de tota manera, això no ens permet, no ens ha de permetre que neguem l'evidència d'un progrés molt important que hem tingut. Ara bé, aleshores diem i perquè no podem fer més —i perquè no podem fer més—, i aleshores

resulta que, vostè ho ha citat abans, doncs perquè no podem disposar de les eines, dels instruments que ens convé tenir per poder fer més.

Vostè ha fet una referència a què algunes coses no es van resoldre prou bé en el moment de la transició, i té raó. No es van resoldre prou bé en el nostre cas, es van resoldre millor en altres casos, vostè també n'ha fet referència, es va fer el xoc..., el cafè per a tothom (*rialles*)... Xocolata deia. No, no arriba a tant, això, no arriba a tant. Sí. Però potser sí que un dia, i no, segurament no és el Parlament on s'ha de fer, doncs val la pena d'explicar totes les coses com van anar en aquest sentit, no? I evidentment, i vostè ha dit, i li agraeixo que el protagonisme principal no era en aquell moment ni del seu partit ni del nostre, ni de Convergència, ni d'Unió, ni d'Esquerra Republicana...

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000016

Fitxer 16

...i una vegada més es va posar de manifest que la dependència d'alguns partits respecte a la política espanyola era absolutament determinant i que hi havia—hi havia—sectors polítics —i aquest matí he hagut de recordar, encara, pel que es diu aquesta última setmana— que la política catalana és una palanca de cara la política a Madrid i això, en aquell moment, va passar d'una altra manera clamorosa, podríem dir, d'una manera molt, molt evident i que, evidentment, no varen saber-ho evitar i, també és veritat, que estàvem molt curts de forces per evitar-ho, perquè una de les coses que un dia haurem d'analitzar és per què, en el primer moment, en el primeríssim moment, no en el segon, en el primeríssim moment de la transició, malgrat la llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia i tantes coses, el nacionalisme pròpiament dit, en tant que força política, no va tenir prou força, en va tenir una mica... en va tenir una mica més tard, molta més, però en aquell moment no.

Ara, el resultat és el que és i és el que tenim i aleshores hem procurat per una banda, evitar –evitar– que l'evolució, per una banda ho empitjorés encara, perquè de fet, alguna cosa no ho vam poder evitar del tot quan es va fer el sistema de finançament, ja en la LOFCA i després ho vam evitar quan la LOAPA i, després vam haver de lluitar mil vegades i moltes vegades amb el Tribunal Constitucional. Aquest matí mateix o ahir, he parlat de com acabem de rebre una sentència que diu que no, que la FORCEM, la Formació Continuada és competència de la Generalitat i allò ho vam perdre en el seu moment perquè el Govern central de l'època, amb connivència, val a dir-ho, amb algunes forces socials, va decidir que allò ho havien de treure de Catalunya, del Govern de Catalunya i de les forces socials catalanes i ho havien de portar les forces socials de Madrid i el Govern de Madrid i aquesta ha estat una batalla constant feta –feta- amb condicions molt difícils, perquè, realment, hem tingut moltes èpoques de majoria absoluta a Espanya portades, regentades, aquestes èpoques de majoria absoluta, per partits que no eren especialment favorables des del punt de vista autonòmic. En realitat, varen, després ja de l'any 82, varen, tots ell, orientar-se, inclús un pèl abans del 82, es van començar a orientar amb un sentit, ja, involutiu des del punt de vista autonòmic.

I aquesta és la batalla que hem fet amb les eines que hem tingut i, bé, i tan bé com hem sabut. M'imagino que vostè, ara, en la segona part de la seva intervenció, voldrà insistir, perquè tinc més coses ha dir, però, de tota manera com que vostè no s'hi ha referit directament, explícitament, doncs, penso que potser tampoc no cal que ara jo les plantegi. Només li vull dir una última cosa: escolti'm! és veritat que potser les administracions, començant per la Generalitat, no fem tot el que caldria des del punt de vista de l'enfortiment del català, és possible, però aquest argument que em diu: -jo vaig a la farmàcia i em trobo que el medicament... Això no l'impedeix a vostè parlar en català a la farmàcia; no, perquè, és clar, li diré una altra cosa, hi ha llocs on el català sí que domina, per exemple, tota la retolació dels carrers de Catalunya és en català, vol dir això que a cada cantonada sempre, realment, hi haurà una actitud de defensa del català només perquè hi ha a sobre la retolació en català? No, vol dir que de vegades, massa sovint, no hi ha una actitud prou clara, prou, prou, decidida, no?, molt respectuosa amb

tothom... si no cal, no cal agredir ningú, no cal absolutament agredir ningú, però, és simplement de defensa de la pròpia—de la pròpia— de la pròpia llengua. Això, torno a dir-li el que aquest matí he dit, em sembla que era al senyor Fernández Díaz, escolti! els governs tenim totes les responsabilitats del món, els ajuntaments tenen totes les responsabilitats del món, el Parlament té totes les responsabilitats del món, però no expliquem a la població que ells no tenen cap responsabilitat; finalment l'ús social del català no es defensarà, necessita lleis per defensar-se, necessita lleis que hi són, però a demés, finalment, amb lleis soles no es defensarà, cal la gent, cal l'actitud de la gent.

Bé, i res més.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Home! senyor president, que em digui que quan vaig a la farmàcia puc parlar en català, més faltaria! És bastant decebedor això, permeti'm que li digui, eh? Més faltaria que a Catalunya no poguéssim parlar en català a tot arreu, més faltaria quan fa vint-i-cinc anys de les primeres eleccions democràtiques, més faltaria. Jo no hi parlo, no li dic, ni em referia al que parlem, jo parlo en català a tot arreu, sense problemes i si no m'entenen ja m'espavilo d'altres maneres; jo li parlo de en quin moment vostè, com a president de Catalunya, ens pot dir als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que, a més a més de parlar en català nosaltres, també hi parlaran els medicaments que ens comprem, això passarà mai? Què ha de passar per què passi, perquè comprant un medicament, a banda de ser etiquetat en desenes de llengües, també hi sigui la nostra?, què passarà? a través de quin procediment? això és lliure, depèn que els comerciants facin el que vulguin?, com és que, en canvi, hi ha unes lleis que protegeixen unes llengües i unes altres no? més faltaria. I el dels carrers de Catalunya és veritat, però aquesta és una tasca dels ajuntaments que també són, òbviament, institució de Catalunya.

És veritat que tenim una bona sanitat amb recursos escassos, és molta veritat; doncs imagini's, si els recursos són escassos, quina sanitat no tindríem amb el finançament que ens correspon?, quina sanitat de qualitat no tindríem amb un finançament adequat a les necessitats de la societat catalana. Potser d'aquest vint hospitals, deu ara són catalans, potser en serien ben bé la majoria i això també s'ha de dir i s'ha de reconèixer. Però, és que això que fa referència a la intervenció a l'Estat, és l'Estat espanyol el que pot arribar a posar en algun moment en perill el nostre nivell concret de benestar material i, en definitiva, en algun moment també, la cohesió socials.

Diu: hem passat de... hem passat per davant de seixanta-cinc regions econòmiques de la Unió Europea, doncs estem contentíssims, felicitats; en bona part és mèrit del Govern que vostè presideix, però, no ens hem d'aturar aquí; jo el que li parlo és de mirar endavant. Vostès fins ara han aconseguit això. Amb uns altres recursos, uns altres instruments, uns altres hauran de fer el possible d'anar més endavant i no només de passar-ne seixanta-cinc al davant, per tant, vol dir que ens trobàvem francament molt endarrere, si no de situar-nos on ens correspondria per la nostra capacitat.

Vostè deia, i això, com es fa? com es fa això? deia, però, potser no li toca a vostè dir-ho; doncs, molt senzill, es fa fent-ho. Sí, sí, sí... miri i es fa d'entrada plantejant-ho. Vostès no ho han dit mai com s'havia de fer, no ho han dit mai. Es fa primer explicant la necessitat d'una realitat de sentit comú que és que les coses amb el pas del temps es rovellen, també els instruments institucionals, també es rovellen aquests instruments institucionals i, per tant, vol dir que s'ha d'explicar a la gent que en un moment determinat, els pobles, els països, han de fer un pas endavant, s'ha d'explicar; ha d'anar això acompanyat d'una bona acció de govern, vol dir desplegar tot allò que diu el marc legal vigent, no sempre ho han fet vostès del tot, comptant sempre amb la societat civil i no negociant només partidísticament. Els temes d'interès nacional són d'interès nacional de tots, de les dretes i de les esquerres, dels que són catalanistes, i dels que tampoc no en són, de tots. També aquí, senyor president, crec que una cosa que hauria de canviar en el futur és, perquè sigui creïble una proposta d'aquestes característiques, l'estil de negociació. Al llarg de massa anys vostès han anat a Madrid a negociar d'una manera que no és

l'adequada, que no ha ajudat a millorar la nostra imatge; no és gaire seriós que el futur d'un país depengui que a les Cortes espanyoles hi hagi una força política, la que sigui, que no té majoria absoluta i que, per tant, que catorze, quinze, setze, divuit diputats, puguin determinar l'orientació futura d'aquell govern a canvi de ves a saber quantes coses; aquesta és una realitat. Els països seriosos això ho solucionen d'una altra manera, ho solucionen a través de lleis, on queda perfectament establert quin és l'àmbit d'actuació de cada territori, de cada país, de cada comunitat perquè no hi hagi aquí una mena de mercantilisme cliantelar del qual se'n poden extreure conseqüències bastant negatives.

Passa que, fa tot l'efecte, senyor president, que de vegades vostès no acabin de trobar-s'hi del tot incòmodes amb aquesta situació, que a vostès ja els va bé aquest escenari de pensar que a Madrid, mani el PP o mani el PSOE, ciris aneu a saber quin sant, perquè no tinguin majoria absoluta i uns quants diputats per anar allà a veure què se'n pot treure. Aquesta imatge a la resta de l'Estat ens ha fet quedar fatal, fatal perquè, si el final el resultat hagués extraordinàriament positiu, molt bé, però no és així. La imatge aquesta una mica de... d'anar a plaça amb el cistell al braç i al moment que badin a veure què podem col·locar al cistell sense que se'n adonin; hi cap tan poca cosa en un cistell que al final acaba sent aigua en un cistell.

Deia que potser vostès no s'han sentit gaire incòmodes amb aquesta realitat perquè canviar aquesta realitat potser també hauria comportat modificar el model actual d'una Catalunya de peatge amb un diferencial privat, del qual hi ha gent que en treu una bona partida, hi ha hagut qui ha dit que, per exemple, algunes concessionàries d'autopistes han esdevingut un INEM de luxe per antics membres del Govern, segurament fóra qüestió d'analitzar-ho, no tinc dades ara a la mà de manera immediata, però, en tot cas, sí que queda clar, senyor president, que ja hem arribat en un punt en el qual, a partir d'ara, s'ha de començar una nova etapa política i començar una nova etapa política implica que el conjunt de la societat catalana, a través de les seves forces polítiques, ha de plantejar-se fer un pas institucional endavant.

Per a nosaltres, aquest pas institucional endavant no pot ser altre que la reforma, l'actualització, la modernització, la modificació, la posada al dia de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Per què? Primer perquè és el més antic, juntament amb l'Estatut basc, de tots els aprovats amb la diferència que quan van aprovar el basc ja ens portaven molts quilòmetres per endavant. En segon lloc, perquè bona part, la majoria de les comunitats autònomes que tenen estatuts d'autonomia aprovats després del nostre ja l'han modificat tot hi sent posteriors. En tercer lloc, perquè aquests darrers anys s'han produït transformacions profundíssimes que ens han afectat; una de determinant, l'ingrés de l'Estat espanyol a la Unió Europea; el fenomen de l'onada immigratòria que tot just ha començat; la revolució de les noves tecnologies i tants i tants altres fenòmens com, per exemple, la possibilitat de poder convocar, des del punt de vista democràtic, referèndums.

Hi ha també un altre motiu de caràcter, si es vol, més estrictament sociològic, democràtic, la majoria del cost electoral actual, la majoria de la societat catalana, doncs, que té dret a vot no va votar l'actual Estatut d'Autonomia de Catalunya; tenen, doncs, dret a sancionar amb el seu vot, amb sufragi universal un nou marc institucional per a Catalunya. Per això jo li demano, senyor president, vostè que va començar el seu mandat com a president amb un discurs d'investidura i es va comprometre, amb el Grup Parlamentari d'Esquerra republicana de Catalunya l'any 1980, a reformar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, jo li demano, senyor president, que vint-i-tres anys després pugui complir la paraula donada el 1980. Li demano que digui al seu Grup Parlamentari que demà doni el seu vot favorable a la proposta de resolució d'Esquerra Republicana de Catalunya que planteja, entre altres coses, la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, una reforma que avui ja la defensen tres grups parlamentaris d'aquesta Cambra i que només vostès i el Partit Popular, fins ara, encara no la defensen. Jo li demano, senyor president, que aplaní el camí als que venim després, que deixi les coses...

Sessió núm. 65.3 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000017

Fitxer 17

... ben preparades pels que governarem la propera legislatura. Que passi a la història com el president que obre portes, no com el president que les tanca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Només voldria dir una cosa, purament d'estil, no? vostè ha fet una insinuació, diguem-ne..., com d'actituds no prou correctes respecte no sé qui de..., de possibles consells, diu, però és que no tinc dades. Doncs, si no té dades, no ho digui. Aquestes coses es diuen amb dades o no es diuen; quedi clar, això, eh? Només és un problema d'estil, no? Que si no queda allò, no? Queda allò que diuen, sí, sí, tal..., escolti: aquestes coses no es fan així. Apart que en els consells d'administració hi ha moltíssima gent de tota mena, i de tots els partits i de tot arreu, no? Però bé, dit això, que no té..., no incideix en el tema principal...

(Veus de fons).

Bé, novament, naturalment, després del seu discurs, un sempre es pregunta allò, com es fa? Diu: ara presentarem..., presentarem una proposta de reforma d'Estatut que vostès saben perfectament que en aquests moments no té viabilitat. Vostès saben—després en parlaré d'aquestes reformes, si volen, o ho puc fer ara mateix, tant li fa, no?—, és una reforma que el nostre servei jurídic diuen: «En relació amb la reforma de l'Estatut resulta pràcticament insignificant el que aporta el document com a millora del sostre competencial. Aquesta es limita a la policia de trànsit i als mitjans de comunicació

públics, i cal tenir present que, en el primer cas, la competència ja ha estat transferida a la Generalitat i en el segon seria suficient la reforma de la legislació estatal».

Miri: aquí em sembla que si podem parlar amb un llenguatge autèntic, de veritat, no estrictament tàctic, nosaltres sabem que en aquests moments, en aquests moments, la millora de l'Estatut, la millora de l'autonomia que volem, no està al nostre abast. De cap de nosaltres, de cap de nosaltres. Una altra cosa és que es pugui fer un gest, una altra cosa és que es pugui fer un plantejament, no? Però, estar a l'abast, no ho està. I no ho estarà, segurament, fins la legislatura que ve i, aleshores, probablement, no sé si estarà a l'abast, però, probablement, hi haurà més possibilitats almenys de poder-hi incidir amb més eficàcia en tot això. Nosaltres ho hem intentat, per camins que vostè critica.

Voldria fer-li notar que això de fer-ho de govern a govern no es fa només a Catalunya, vull dir; per exemple, al País Basc també es fa així. El País Basc, tantes vegades elogiat per tantes i tantes coses, aquestes negociacions les fa el senyor Ibarretxe amb el senyor Aznar. Almenys públicament, almenys formalment. Jo no sé si per sota mà hi ha altres contactes, hi ha altres relacions..., és possible. Però, qui realment pren la iniciativa, qui realment se'n va, qui diu «ara jo vull anar a Madrid a portar això», normalment és el senyor Ibarretxe, no són els partits ni és cap conjunt de partits. Una altra cosa és que els partits, alguns –alguns–, li donin el seu suport.

Nosaltres, que realment no estem contents amb quina és la situació autonòmica –ho hem dit tantes i tantes vegades, hem intentat, a través de l'única manera que durant una pila d'anys hem cregut que hi havia una porta oberta, i s'ha demostrat que poc o molt hi era, perquè de fet s'han aconseguit alguns avenços importants –després li'n diré dos o tres d'aquests, els més importants– que era a través de la delegació# del govern –evidentment, el govern sempre té uns partits al darrera–, però de la #delegació del govern directament al govern central. El resultat no es pot dir que sigui zero, no? La policia, tant la policia..., el desplegament de la policia, el fet que la policia territorial de Catalunya sigui els Mossos, com també una cosa que en un primer moment se'ns va negar i després vam aconseguir –a través d'aquests procediments que vostè diu que no li agraden, ni a mi tampoc, però que són els que teníem a l'abast–, aconseguir la policia

de trànsit, això, per exemple. I algunes altres competències concretes, però, apart d'això, una de les coses que hem aconseguit, que vostè, doncs, sembla que no la vol valorar degudament, però jo sí que l'he, amb totes les seves insuficiències, de valorar, hem modificat molt substancialment –molt substancialment– el sistema de finançament. Sistema de finançament que vam començar a negociar al començament de tot amb els socialistes, conceptualment més que pràcticament –conceptualment més que pràcticament–, és a dir, tot allò que ve de l'època aquella que vostè criticava que les coses no havien anat prou bé, del que se'n deia cost-efectiu, que era molt i molt dolent, i vam començar a negociar amb els socialistes i a modificar; i d'introduir un concepte que inicialment ningú no volia, i els socialistes tampoc, però que sí que van acceptar després, que és el de la corresponsabilitat. Val a dir que després va haver-hi sectors socialistes que el tema de la corresponsabilitat el van veure també bé. Però, és clar, es va començar a modificar. I després hi ha hagut un canvi que..., bé, tots vostès, però que es trobessin #millor els pressupostos, si miren pressupostos d'aquest any, i miren els pressupostos que presentarem d'aquí poc, l'any que ve, veuen que hi ha un canvi important, que és gràcies a això.

Jo deia, per altra banda, que hi ha una sèrie d'activitats que ara podem fer i que abans no podíem fer, precisament degut, concretament, a aquests avantatges, a aquests avantatges que s'han aconseguit. I que, a més a més, seran graduals. Ja es va dir en el seu moment. No es va dir que totes aquestes quantitats haguéssim d'aconseguir-les d'avui per l'endemà, sinó que tindrien una gradualitat. Això ho hem aconseguit a través d'aquest sistema que vostè critica. I altres coses.

És veritat que ara, aquest sistema ha arribat a un moment en què no aconseguim que vagi més endavant. Nosaltres, en aquesta legislatura teníem tres objectius principals. El primer, el més important, era el del finançament, per què? Perquè –i vostès ho saben, algunes vegades des d'aquest Parlament això s'havia denunciat– la situació en què ens situava el finançament que teníem fins ara ens posava en una situació molt crítica, que amenaçava el que en podríem dir la viabilitat de l'autonomia, no la viabilitat *strictu sensu*, però sí la viabilitat en aquell sentit que vostè reclamava, amb raó, i que jo deia ahir, i és

que l'autonomia ha de servir per construir un país –allò que dèiem ahir, no?–, un país en el qual la gent s'hi pugui sentir a casa, se'n pugui sentir orgullós, pugui tenir els serveis que vol, li facin un # perquè el país és capaç, diguem-ne, de generar coses, de generar serveis, i també, a través de tot això, iniciatives, eh?, tota una vida col·lectiva que necessita sempre diners. I això, amb el finançament que hem tingut fins fa quatre dies, cada vegada era més i més difícil; i amb el que havíem tingut fins el 93, 94, és a dir, el moment dels primers pactes amb els socialistes, era pràcticament ja impossible. És a dir, havíem arribat fins aleshores, però ja, diguem-ne, traient ja fora d'esme, sense esme, perquè cada vegada anàvem arribant a una situació d'esgotament més gran.

Tenir diners és bàsic. Per què pensa vostè que entre moltes altres coses i virtuts que té el poble basc, el poble basc pot aguantar el que aguanta sense anar a la ruïna? A l'inrevés#, en molts aspectes el poble basc va molt bé, va molt bé. Des del punt de vista econòmic, des del punt de vista de l'economia pública, etcètera, va molt bé, perquè com deia una vegada..., em deia una vegada un polític basc: «nos sobra el dinero, nos sobra dinero», i a partir d'aquest moment, allò que deia Napoleó, vull dir, els diners són el nervi de la guerra, no? A partir d'aquest moment es poden fer moltes coses, fins i tot es pot fer el valent. Fins i tot nosaltres, avui, segurament podem ser una mica més valents perquè sabem que a fi de més podrem pagar, que és l'essencial, que és l'essencial.

Per tant, vostès ho valoraran com vulguin, vostès ho valoraran com vulguin. No sé com valoren, per exemple, el fet que nosaltres ja hem aconseguit, segons diuen les empreses de *rating* i el banc d'Espanya, una estabilització pressupostària important. Nosaltres som contraris –deia aquest matí–, som contraris a la llei d'estabilitat i el dèficit zero, però practiquem el dèficit zero –sí, sí que el practiquem. El que no volem és que ens sigui imposat de la manera que ens és imposat, que significaria que el pressupost de la Generalitat, el pressupost que fa aquest Parlament hauria de tenir una aprovació especial per part, diguem-ne de Madrid, diguem-ne, saltant-se el que entenem que en aquest cas ha de ser la sobirania última del Parlament de Catalunya.

Però nosaltres això ho hem fet. Per què ho podem fer, ara?, i no ho podíem fer abans? Per què abans per fer el que vam fer hi va haver un any que ens vam haver d'endeutar

amb cent setanta-un mil milions de pessetes? Quants anys es pot aguantar endeutant-nos amb cent setanta-un milions de pessetes? I ara no ens endeutem, ara no. Uns endeutaments mínims, i en tot cas, amb dèficit zero. Bé, doncs, això és molt important. Vostès li donaran la importància que vulguin, però és molt important, i això ho hem aconseguit, ara. Ho vam començar a aconseguir en la primera negociació amb el PSOE, això és veritat, i ara ho hem seguit amb el PP, i ahir ho vaig dir, que és veritat, que hem aconseguit molt més en aquest sentit, molt més –però molt més, molt més– amb el PP que no pas amb el PSOE. Vostè diu: «d'ençà que hi ha el PP anem molt malament». Ja han vist avui en la meua discussió amb el senyor Fernández Díaz, que no és pas que estiguem d'acord amb moltes, moltes, moltíssimes coses, però això és veritat.

Això, concretament, és veritat. I ningú no ho pot negar, i aquest era el primer objectiu. El segon objectiu era incrementar l'autonomia, i aquí sí que ens hem trobat en aquests últims temps amb una actitud absolutament tancada del govern central, que jo ja he criticat i que he dit que era antipedagògica, perquè anava en contra, precisament..., és a dir: portava a considerar que la gent que diu: «sí, jo hem mouré dintre de la Constitució», després és ofegada. Diu: «escolti, vostè fiqui's en la capsa aquesta de la Constitució, vostè fiqui's a la capsa de la Constitució, quan sigui a la capsa de la constitució, ja en parlarem». Tu et fiques a la capsa de la Constitució i aleshores et van baixant el sostre, i et van baixant les parets del costat i al final et poden ofegar. I això és el que nosaltres denunciem i critiquem del govern central actual, no?

Ara, aquest era el nostre objectiu, i no ho hem aconseguit, per ara, vostè potser sí que ho aconseguirà amb aquest projecte que ara vol fer, concretament amb els socialistes i amb Iniciativa per Catalunya. Bé, l'hi dic, amb to, diguem-ne, amb el que se'n diria amb to..., bé, ja sap vostè que no ho aconseguirà, i tots ho sabem que no ho aconseguirà. Però, en fi, pot ser aquell# que faci el gest. Després en parlarem d'això, del gest.

I l'altra cosa que volíem fer era governar. Perquè clar, aquest és un país que necessita ser governat, i necessita, donat#, per tant, que les obres d'infraestructura que depenen de la Generalitat o aquelles que no depenen de la Generalitat però que depenen de la complicitat i de la col·laboració de la Generalitat, perquè les pugui fer el govern central–

que algunes d'elles, en aquests moments són moltes i molt importants. En aquests moments són moltes i molt importants—, que això es pogués fer. I que la política de # i de la política del ADSL que dèiem fins abans, i la política de capitals d'inversions estrangeres i tantes coses, i el paper de# de l'agricultura, que tot això es pogués fer. Que ve a no deixar el país immobilitzat, perquè resulta que teníem una situació..., una situació que no era l'adequada, que havíem de sacrificar també allò que en podríem dir les imatges públiques, les imatges..., la cosmètica, de vegades, o l'estètica, com a mínim, a que poguéssim negociar bé el # del sistema de finançament. El sistema de finançament que vol dir que Catalunya no quedi escanyada està per sobre de les imatges cosmètiques i estètiques i tot el que vulguin dir, que es puguin donar des del punt de vista dels pactes polítics.

Perquè la nostra obligació és aquesta: és simplement poder fer funcionar el país, per fer que el país vagi endavant. I això crec que ho hem aconseguit, perquè, recordo que després de les eleccions es va dir, tres..., tres..., sis mesos, eh? tres, sis mesos, eh?, un any. També es diu moltes vegades. Miri ara el Stoiber ho acaba de dir, també: «escolti, d'aquí a quatre dies els senyor Schröder plegarà». També ho va dir fa quatre anys. Molt bé. Ha durat quatre anys. Nosaltres també durarem quatre anys, no? Però a més, quatre anys governant, quatre anys fent coses, totes les que vulguin, tota la llargada que vulguin, tota la lletania que vulguin els podria posar aquí sobre la taula, però, naturalment, tinc massa consideració per vostès per no cansar-los amb una cosa tant i tant llarga.

Ara: el que passa és que allà on efectivament..., hem arribat a un punt en el qual és difícil passar, i tothom sap que avui per avui és difícil passar, és en el de..., això que tenim tant dret a demanar i que a més clamorosament ho reclama la realitat, vull dir, abans algú de vostès ha recordat, o abans d'ahir, vàrem dir el cent quinze president de la Generalitat. Vàrem dir això. Ningú demanava l'autonomia a Espanya, apart dels bascos —ningú demanava l'autonomia, apart dels bascos. Ningú té una llengua diferenciada. Ningú té la consciència política que té Catalunya, apart del país basc, ningú té un Parlament de la vitalitat com aquest que tenim nosaltres. Tot això és així. Per tant, això tard o d'hora haurà de ser tingut en compte, i és una pena molt gran que el Partit Popular, en un

moment que ho podia fer, amb un acte de generositat, que hauria tingut una gran transcendència històrica. Perquè nosaltres, ingènuament, en algun moment vàrem pensar que, després d'un moment en què havíem tingut, després d'haver-la tingut molt i molt i molt, i molt dolenta, una bona relació amb el Partit Socialista, que ens fèiem la il·lusió de creure que en alguns aspectes no era només resultat de...

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000018

Fitxer 18

Per conveniència, sinó que podria ser que hi hagués, dintre del Partit Socialista –el PSOE, vull dir-, dintre del Partit Socialista, PSC, òbviament, però em refereixo al PSOE ara, hi hagués, diguem-ne, una actitud, diguem-ne, d'obertura i de comprensió. Ens vam arribar a pensar, amb una visió errònia, s'ha vist, després, no?, una mica [#] maciànic, en aquell moment, vull dir: “Escolteu, a veure si només aconseguim que també amb el PP –també amb el PP- hi pugui haver un canvi d'actitud d'aquest tipus.” I això hauria anat molt bé, que haguéssim posat bases perquè el PSOE i el PP puguessin considerar el tema de Catalunya com a nació d'Espanya com a estat plurinacional. Tot això amb una gent de la leialtat tan absoluta com nosaltres hauria anat molt bé. Hauria marcat futur, i hauria sigut a més un revulsiu –no un revulsiu només polític, amb el que té de superficialitat la política estricta-, sinó un revulsiu en el sentit de la profunditat del país. Però això no ha estat així. Això no ha estat així. Per tant, ara, nosaltres, això que vostès diuen de demanar tantes reformes ja ho hem fet. Nosaltres ja vam enviar el nostre document que va molt més enllà que el de vostès, que va molt més enllà que el de vostès. Ahir un diari –o abans-d'ahir- deia una cosa que no és veritat, deia, deia: “Sembla que els bascos hagin copiat el document dels catalans”. No és veritat. No cal copiar. No els cal copiar res. Ja ho saben. En saben prou. Però sí que és veritat que, amb posterioritat del nostre document, apareix un document basc el qual fa les reivindicacions que

nosaltres fem, no?: que si l'administració única, que si totes les competències assumibles en el seu territori, que si la Unió Europea, que si la Unesco, que si els aeroports, que si les rodalies, que si més competència –plena competència- en l'administració local, que si competència amb immigració, que si el Tribunal Superior de Justícia d'Euskadi o de Catalunya sigui la instància última, que si la cultura com a competència exclusiva, que si la gestió de tots els impostos... tot això està en el document que nosaltres hem presentat, que nosaltres vam presentar... ja en Duran Lleida, personalment, en Duran Lleida el va anar a portar concretament a en Rajoy a principis de l'any 2001. No se n'ha parlat més. Ara bé, darrerament, com que arribem al mes de març, quan Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat van decidir renovar aquesta acció. Aquell mateix document, evidentment canviat en alguns aspectes, i he de dir que en molts aspectes anant una mica més enllà, va ser tornat a presentar –jo mateix el vaig enviar per carta- al president del Govern, i a part d'això, es va portar, també personalment, per part dels consellers, concretament, a Madrid. I allà el tenen. I ara tindran, segurament, el document que vostès els enviaran. Vostès i jo i tots sabem que en aquesta legislatura, sabem tots nosaltres que en aquesta legislatura nosaltres no aconseguirem el canvi que demanem. Ni petit ni gros. Mentrestant, podem fer el que vulguem. Primer, una cosa que val la pena: prendre posició. Senyors de Madrid, senyor del PP, també senyors del PSOE, nosaltres volem això. Oh, que no en volem parlar. Ja en parlarem l'any que ve. Oh, que no en volem parlar l'any que ve, en parlarem d'aquí a dos anys. Que no, en parlarem d'aquí a tres anys. Però això, com deia, és com llavor. Això donarà el seu fruit. I a partir de la legislatura que ve, on potser alguns plantejaments es podran fer diferents per part de tots nosaltres, aquesta llavor també serà més poderosa. Això també és cert. Aquesta llavor pot ser que sigui més poderosa.

Però d'aquí, de moment, no passarem. I del que hem de ser molt conscients és que el que no hauríem de fer –i de vegades un té la impressió que és el que es fa- és que tot això sigui pura tàctica, que tot això sigui pur posicionament, que tot això finalment es redueixi a poder-se fer una foto. I a poder dir: hem fet una foto, aquest i l'altre, i el de més enllà! Però tots sabem perfectament que no és per aquí on, d'avui a avui, no és per aquí

per on aconseguirem aquest increment del nostre autogovern. Que l'aconsegurem, perquè està produint-se un fet que jo crec que el PP no valora prou, i el PSOE em sembla que tampoc no valora prou, i és que és tan evident això que vostè mateix ha denunciat, senyor Carod, és tan evident que hi ha un desencaix creixent entre allò a què Catalunya té dret i allò que Catalunya necessita, fins i tot la consideració que Catalunya reclama i mereix que, de fet, avui en dia, si abans per culpa de qui fos –si vol, per Govern, m'és igual si em diu que és per culpa del Govern-, potser hi havia una sensibilitat no suficient per part de sectors molt importants de la societat catalana, avui ho comença a ser. Avui el Govern de Madrid–i el PSOE també- ha de saber que algunes d'aquestes reivindicacions no són les reivindicacions del senyor Pujol ni del senyor Maragall ni del senyor Carod ni del senyor X. Són, realment, comencen a ser, la reivindicació de la societat civil catalana. I això, això s'ho han d'apuntar. Podran venir, podran fer el seu discurs, podran tocar l'espatlla d'aquest, de l'altre, del de més enllà, i tothom els pot fer la gara-gara, però la veritat és que la societat civil catalana comença a entendre que, en aquests moments, s'està arribant a un punt en el qual la consideració, el respecte fins i tot, i en realitat les competències, i els diners i tot el que necessita Catalunya no és tractat d'una manera deguda.

Ara, d'una manera immediata, nosaltres el que farem és el que ja hem fet, no? Hem enviat això. Resposta: el silenci. Resposta el silenci. I bé, doncs, evidentment arribarà un moment que si això persisteix així, i ara repeteixo, tots sabem que: primer, nosaltres no ens podem afegir al seu document perquè és un document molt fluix comparat amb el nostre. És un document molt fluix comparat amb el nostre. Per altra banda, senyor Carod, jo tinc la sensació que vostè ha d'entendre que en aquests moments certes coses... la situació no deu estar madura quan un dels seus socis –concretament el Partit Socialista-, doncs, el mateix Partit Socialista d'aquí en molts casos vota contra coses que realment són de l'interès de l'autonomia de Catalunya a Madrid, i que, en tot cas, el que no aconseguix és allò que un dia el seu president va dir: "Jo no em cansaré d'insistir, de convèncer..." Bé, no sé si s'ha cansat encara o no s'ha cansat, però de moment no ha convençut ningú.

Bé, això és així avui. Ara, jo expresso una convicció molt gran que, contra les aparences, en aquest moment, s'està caminant cap a una sensibilització, una conscienciació molt gran del poble de Catalunya, que a Madrid no se n'adonen, però que donarà el seu fruit. I que ho devem a Convergència i Unió, perquè aquesta ha estat la seva línia, doncs, amb el màxim paper que li pertoqui i que desitja poder jugar, amb el paper que hagi de jugar, però amb el màxim paper desitjarà i espera i farà tots els possibles perquè sigui així, però el jugarà, i el jugarà d'acord amb els interessos de Catalunya i no pas de cap interès de partit.

Això és bàsicament... em sembla que vostè m'ha preguntat altres coses, però, la veritat és, senyor Carod, que jo m'he envalat amb aquest tema, i em sembla que potser els altres temes no tenen tampoc ja tanta importància. En tot cas, si vostè creu que hi ha algun punt del seu discurs que hauria de ser contestat i no ho ha estat no ho agafi com a un fet, diguem-ne, de manca d'atenció, de desatenció, i, en tot cas, vostè em reclama la resposta i li donaré.

Gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, senyor president. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, li dic la veritat si li confesso que no és un tema que m'entusiasmi de treure, però vostè s'hi ha referit, i miri, m'han arribat algunes dades. Es veu que hi hagut dos exconsellers d'Economia del Govern de Catalunya que han ocupat càrrecs de responsabilitat a Aucat i a Acesa, un exconseller de Medi Ambient a túnel de Vallvidrera, i un exsecretari general de la Presidència a túnel del Cadí. Em sembla perfectament legítim i normal, eh, tothom pot treballar exactament on vulgui, però em demano si això té alguna cosa a veure, de vegades, amb aquesta actitud de fre a certes actituds per reduir, per a fer-los desaparèixer, els peatges a Catalunya. Simplement dic això, i dic, no m'interessa més el tema, però ja que vostè m'ho ha demanat, li passo les dades.

Vostè no m'ha contestat, senyor president, la pregunta que li feia quan li plantejava com ens ho faríem, o si, en algun moment, podíem aspirar a poder disposar de grans... (pausa) li demanava si, en algun moment, podíem aspirar a disposar de grans productes de consum majoritari etiquetats en llengua catalana, i això no m'ha semblat que m'ho respongués. Ho té molt fàcil, senyor president. La Resolució que presentem nosaltres demà no diu res d'aquesta legislatura. Parla de la pròxima. Per tant, com que ja hem quedat que ni ho presentàvem ara, ni ho presentàvem l'any vinent sinó la propera legislatura, això implica que s'ho pot prendre amb una mica més de filosofia. Ara, sincerament, jo crec que dir que reformar l'estatut d'autonomia, així d'entrada, és impossible, implica desconèixer un fet fonamental, i és que fins i tot el camí més llarg comença amb una primera passa. I aquesta passa, senyor president, no la faran els de Madrid. L'hem de fer nosaltres, aquesta passa. Aquesta passa ha d'anar acompanyada d'una política de pedagogia activa sobre la societat catalana, comptant amb la societat catalana, no desactivant-la, sinó comptant-hi, dient que si no es planteja mai, mai no s'aconseguirà, aquest objectiu. Quan l'any 93 parlàvem en solitari, nosaltres, del dèficit fiscal, ens quedàvem sols. Han passat nou anys, i avui tothom parla ja de dèficit fiscal. S'ha de fer pedagogia de l'autogovern. Pedagogia de la necessitat de millorar l'autogovern i d'ampliar-lo per les conseqüències que té positives sobre la societat catalana, no només de satisfacció nacional, sinó social, perquè aquí hi ha hagut també tot una altra actitud, al llarg d'aquests anys, de voler separar allò que és social d'allò que és nacional, ignorant sovint que una nació és la gent i que un país són les persones. El problema no és tant, senyor president, que en l'objectiu econòmic que vostès es van proposar hagin reeixit només una mica i de cap de les maneres en l'objectiu autonòmic. El problema és que vostès han alimentat, amb el seu pacte constant, una força política com el Partit Popular, que és la més allunyada, històricament, de la tradició cultural i política del catalanisme. Una força que ha estat trencant l'esperit constitucional, que practica, i cada vegada més, una política d'involució autonòmica i clarament espanyolista, de tal manera que vostès han prioritzat, per desgràcia, el seu vessant més conservador en comptes del seu vessant més nacional. El problema és que de vegades

vostès ni fan ni deixen fer. I hi ha sectors de la societat catalana que sí que voldríem anar més lluny, i que sí que voldríem avançar.

Vostè ens demanava per què el País Basc aguanta, amb la situació difícil d'un terrorisme constant, permanent, des de fa quaranta anys, per què aguanta? Doncs que perquè tenen les dues coses que s'han de tenir: concert econòmic i un projecte clar de país. I nosaltres, senyor president, no tenim ni una cosa ni l'altra. Ni tenim concert econòmic ni tenim un projecte clar de país per part del nostre Govern.

Nosaltres hem expressat –i expressem des d'aquí- la nostra simpatia pel lehendakari Ibarretxe i per la seva proposta, perquè enfront del terrorisme d'ETA i l'extremisme dialèctic del president del Govern espanyol, ha fet un gest de sentit comú democràtic. Què més sensat que presentar una proposta política perquè parli la gent. A qui pot fer por que la gent parli a les urnes? A quin demòcrata pot fer por la democràcia? A cap. Per això nosaltres mirem amb simpatia el Govern democràtic del País Basc, perquè té allò que s'ha de tenir, allò que nosaltres voldríem per a la política catalana: il·lusió, entusiasme i passió pel país, i sobretot, una cosa que, en política, arriba un punt que també és determinant: valentia i dignitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula ara, en nom del Grup de... ah, perdó!

El president de la Generalitat

Bé, escolti, m'ha donat dades sobre això de les autopistes, però això és legítim, collons, si és legítim no cal que en parlem. Ja està! Legítim? Doncs no cal que en parlem. Legítim? Doncs ja està. Vull dir, és com si ara digués: no, el diputat X doncs resulta que té una casa no sé on... bé, i és clar que la té una casa no sé on, però aleshores la gent dirà: alguna cosa hi deu haver, que tingui una casa no sé on, no? Escolti, això és un joc que ja coneixem, aquestes mitges paraules, i no és correcte.

Ara, segona cosa, segona cosa, home, això que vostès són els primers que van parlar de dèficit fiscal... i el Trias Fargas? I el Trias Fargas? No, no, sol no! Escolti'm! President de Convergència! El Trias Fargas n'havia parlat tota la vida. Escolti, jo que vaig viure allò que vostè diu que no va sortir prou bé, i que té raó, l'any 79, l'estiu del 79, quan es discutia, precisament, allà on realment una pila de gent que ja ho havia fet a Sau, concretament els socialistes, UCD i el PSUC havien votat contra la possibilitat del concert, i encara ell donava aquesta batalla allà i la donava en nom del dèficit fiscal, i això era el 79.

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000019

Fitxer 19

... o sigui que... I després, sempre més. Però ja dic, repeteixo, és que és un... Precisament, el seu nom va una mica lligat amb tot el que en podríem dir la polèmica del dèficit fiscal. Per tant, és una diguem-ne prioritat que vostès no es poden atribuir, no? Escolti, «Vostè ha de donar la primera passa.» Si ja l'hem donada la primera passa! I torno a dir-ho, que alguna de les primeres passes que hem donat han tingut l'èxit suficient almenys perquè puguem dir que avui estem sensiblement millor que no estàvem abans, per exemple en el tema del finançament. Diu: «una mica, mica.» No! Una mica, mica, no! La mica que fa que una cosa sigui viable, que un projecte sigui viable o que no ho sigui. Ja per deixar, torno a dir-ho, nosaltres tenim plantejat, tenim presentat –a part de tota la campanya– el que diu vostè de la pedagogia, que estem fent ara, no ja com a Govern, sinó com a partits, i ara, per tant, no m'hi ficaré més com a Federació, però de campanya de l'autogovern, de pedagogia sobre l'autogovern, ho estem fent. Però, és que a part d'això, repeteixo, la primera passa la vam donar quan havíem, nosaltres, ja al

99, repeteixo, a través d'en Duran al 2000, i després ara mateix, concretament al mes de març del 2002 # aquí demanem això.

Val a dir que el que han donat al 2002 és més que el que # al 2000, molt en moltes coses, molt en la línia del que demanen al País Basc. Sí que és veritat que no hi fiquem la paraula autodeterminació, això és veritat, i sí que és veritat que insistim en una cosa que, per cert, els bascos ara diuen que també ho compleix el seu document, que és que tot això ho volem fer dintre de la Constitució, no d'una constitució que ens van enxiquint per dalt i per baix, per la dreta i per l'esquerra, sinó de la Constitució amb aquell esperit diguem-ne positiu amb què es va fer la Constitució, concretament l'any 78.

Incidentalment, li diré que fem tots els possibles perquè # de productes etiquetats en català, però la veritat és que ni tan sols legalment hi podem obligar. N'hi ha més que no n'hi havia. Fins i tot hi han grans botigues... No, negocis, perdó, de distribució que tenen un etiquetatge bàsicament en català, més d'un i més de dos, no solament un, no em facin dir els noms perquè semblaria propaganda, el que passa que, per altra banda, m'agradaria fer d'aquests, i per altra, algun d'ells vostès ja el coneixen, no? I evidentment, l'etiquetatge en el tema, per exemple, dels productes del vi, o productes de la llet. En tot això, amb això hi ha una millora gradual, petita, insuficient, molt insuficient, però hi està essent i espero que podrà continuar així mateix.

Nosaltres, per governar, sempre hem estat oberts a poder-ne parlar, i ho hem intentat, i ho hem intentat també de vegades amb vostès. El que passa és que, naturalment, ho hem de fer sabent que ho podrem fer amb algú que tingui un mínim de cultura de govern, no? I, en tot cas, el que passa és que hi ha hagut una cosa... Jo, la pregunta que li faig a vostè, senyor Carod, i que faig a la cambra és la següent: amb les coses que nosaltres hem fet durant tants i tants anys des del Govern de la Generalitat, se'ns podrà dir: «Amb allò no vàreu ser capaços d'imposar el vostre criteri. Amb allò us vau equivocar –també segurament, amb tota seguretat–, amb allò volíeu arribar fins allà i no hi vau poder arribar...», però el que no se'ns podrà dir, i tampoc d'aquests últims anys, és que nosaltres haguem pres iniciatives que hagin anat en contra dels nostres principis i de la idea que tenim de Catalunya des de la nostra perspectiva nacionalista.

Aquest dematí, jo estava dient: «És clar que hem presentat una esmena a la totalitat amb text alternatiu a la Llei que se'n diu –mal dit, al nostre entendre– de qualitat de l'ensenyament. És clar que ho hem fet. I per què ho hem fet? Doncs perquè atemptava contra les competències, a part d'altres coses, no? I així ha estat sempre. Hem guanyat o hem perdut, o de vegades, fins i tot guanyant no hem aconseguit. Per exemple, tenim guanyat en el Tribunal Constitucional el tema de les beques universitàries i no hi ha manera que ho passin. Ei! Que ningú aixequi el dit, perquè vam estar sis anys havent guanyat en els socialistes el tema de les cambres agràries i van estar sis anys sense traspasar-les, després d'haver-ho guanyat en el Tribunal Constitucional. Per tant, és clar, tot sembla molt pla de vegades, però a l'hora de la veritat costa.

I aleshores, jo només volia dir-li dues coses per acabar. Primera. Escolti, al PP no l'hem alimentat nosaltres. Al PP, a nivell espanyol, l'ha alimentat el poble espanyol. Està clar això! I si volgués ésser malèvol diria que per defecte l'ha alimentat el PSOE, i no és veritat tampoc ben bé. No, no, no és veritat, però posat a buscar tres peus al gat podríem dir qui és que no ha estat capaç de frenar el PP a nivell espanyol, doncs el PSOE.

Ara, si en algun lloc en tot l'Estat, el PP té una força més aviat modesta, això és a Catalunya. I em dirà: «Home, això...» Bé, naturalment, això deu ser el resultat de l'acció i de l'opinió de molta gent, de la societat evidentment. Però, evidentment, també deu ser resultat –m'imagino– també deu ser el resultat de la política que nosaltres hem fet. En tot cas, a Catalunya, no hi ha hagut alimentació del PP. Jo, sinó, repeteixo, compari les dades amb les dades del PP al País Basc. No cal anar massa lluny. Compari amb les dades del PP al País Basc i en tot el conjunt d'Espanya.

Bé, i finalment per acabar... Escolti, jo... El que passa és que em dec explicar malament, però ahir i avui intento explicar que nosaltres sí que en tenim de projecte, i al servei d'aquest projecte hi tenim molta passió i hi tenim una gran, gran, gran il·lusió, per ara i per al futur. Ja ho saben a qui els ho he dit i quina és la nostra esperança fins i tot també des del punt de vista polític i electoral, una gran il·lusió de futur al servei del nostre projecte. El que no volem és crear segons quines frustracions. Però, dit això, nosaltres volem el màxim per a Catalunya i el nostre projecte apunta cap aquí.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula (*Pausa.*) Vuit minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, no, no per res, però si li he passat abans aquelles dades és com a deferència al president de la Generalitat, perquè vostè m'ho havia demanat. Jo crec que mai s'han de perdre la bona educació i les consideracions cap al president de Catalunya.

Té tota la raó del món en el que diu amb relació a Ramon Trias Fargas, en altres ocasions nosaltres ho havíem recordat aquí, tant en sessió plenària, com en reunions en comissions distintes. Ell mateix havia escrit aquell llibre que ho explicava: «La crònica d'una asfíxia premeditada», i per tant és cert que en aquell moment, Trias Fargas, i per part d'Esquerra Republicana Heribert Barrera, van defensar unes posicions determinades que, per cert, quan va arribar la LOFCA i es va aprovar, si no recordo malament, crec que Trias Fargas va ser rellevat dels serveis que prestava en aquell moment amb relació al tema del finançament, probablement perquè –potser és el que caldria que ens preguntéssim– el que ell defensava potser no acabava de coincidir del tot amb l'actitud majoritària del seu Partit. Però, en tot cas és història passada i jo no la conec.

Home, senyor president, això de la cultura de govern... S'ho hauria pogut estalviar, eh? Perquè, què vol que li digui... L'any 80, de cultura de govern, les úniques sigles que en teníem érem nosaltres. És com els joves, que quan van a demanar el primer treball se'ls demana que expliquin quina és la seva experiència professional. Quina cultura de govern tenia vostè quan va ser president de la Generalitat l'any 80? Quina era la seva experiència governamental l'any 80? No ens posem a discutir aquí rànquings de preparació, de perfil, d'adequació al lloc i al càrrec que s'ocupa, perquè més d'un pot prendre mal, com si diguéssim. Per tant, estalviem-nos-ho. I fem un repàs progressiu als

distints governs de la Generalitat des de l'any 80 fins ara, i anem establint perfils, ritmes i adequacions, i a veure quin resultat final en traiem.

S'ha referit, i ha parlat, al tema del català en els productes de consum, és un estira i arronsa que anem tenint. Però, és clar, la pregunta és: Vostè s'hi conforma amb aquesta situació? I encara no m'ha respost. Podem aspirar algun dia a tenir productes de consum majoritari en llengua catalana? Sí o no? Si és que sí, a través de quin procediment? Són vostès els que governen. A través de quin procediment això pot ser possible?

Evidentment, les propostes de reforma de l'Estatut d'autonomia... I també podem entrar aquí en un rànquing de competició, de si... En fi, de qui té propostes més àmplies, més avançades, més profundes... D'en què es pot assemblar la proposta del Govern basc amb les propostes diverses que s'hagin pogut fer aquí... Home, per exemple s'assembla a una proposta molt claríssima que és amb el text de l'Estatut nacional de Catalunya, que nosaltres mateixos, com a Esquerra Republicana de Catalunya, vam presentar en el seu moment fa tres anys, l'any 1999. Que tenia, en tot cas, aquesta proposta, la singularitat de ser no només un model possible per a Catalunya, sinó que era també un model de convivència per al conjunt de l'Estat espanyol.

Perquè, aquesta és la segona cara de la tragèdia. Totes les idees, totes les propostes per organitzar l'Estat espanyol com un espai de convivència igualitari en drets i deures per part de tots els pobles que l'integren, totes, han sortit sempre de Catalunya, dels diferents partits polítics de Catalunya, conservadors i progressistes, abans, al segle XIX, al segle XX i al segle XXI. El que no hi ha és ni una sola proposta en aquest sentit que vingui d'allà, que vingui d'Espanya. No hi ha una sola proposta de marc de convivència igualitari en drets i deures per a nosaltres. Nosaltres li demanàvem una consideració de vot afirmatiu, per a una iniciativa pensada per a la propera legislatura, no per a aquesta. No som tan il·lusos de creure que de cop i volta el Partit Popular caurà del cavall i descobrirà com un valor positiu la plurinacionalitat, el plurilingüisme, la pluriculturalitat. Ja ho sabem que això no passarà. Com sabem també que mai serem majoria demogràfica a les Corts espanyoles. I què hem de fer? Deixar de ser? Deixar de plantejar? Deixar de reivindicar?

Doncs, com havia dit vostè en altres debats, ni se'ns acaba ni se'ns acabarà la paciència, i quan estigui a punt d'acabar-se'ns, en tornarem a comparar més, o a llogar-la, o l'arrendarem, però el que no farem serà deixar de plantejar a cada moment allò que considerem que és positiu per al país. Perquè, si nosaltres ho deixem de fer, no serà pas allà que s'hi posaran a fer-ho per nosaltres.

Sap què passa, senyor president? Que jo crec que, de fet, en el fons, si vostès ara no volen adquirir el compromís de dir públicament que sí, que a Catalunya li cal fer un pas institucional endavant, que Catalunya no pot quedar enrere en cap àmbit, ni en l'àmbit del benestar, ni en el de les llibertats, ni en el de la modernització, i que per tant hem de disposar d'un nou estatut d'autonomia, d'un nou estatut per a Catalunya, d'un nou marc legal que adequi al segle XXI, i els problemes i les esperances del segle XXI, les nostres relacions amb la resta de l'Estat, però també amb la resta d'Europa, és perquè vostès, en el fons, ja han triat. Ja han triat aquesta legislatura i han triat també la propera legislatura al costat del Partit Popular. I el Partit Popular, per aquí no hi passarà. El seu problema de debò, malgrat que vostè s'hi esforci amb encert dialèctic, és que, a hores d'ara, ja no poden, amb el seu projecte polític, il·lusionar. Preguntin-t'ho, preguntin sinó als funcionaris dels diferents departaments quin sentit de desànim, a poc a poc, s'ha anat apoderant de l'acció de Govern de Catalunya.

Parlava vostè de frustracions. Doncs li repeteixo, senyor president, no hi ha frustració més gran que un país no tingui, per part del seu Govern, un projecte de país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup d'Inicia... *(Pausa.)* Sí, pot fer-ho? Sí.

El president de la Generalitat

Funciona això? Sí. No, això de la cultura de govern és que ho vaig llegir que ho deia en Montilla l'altre dia i vaig dir: «Si ho diu en Montilla, deu ser veritat, no?» Però, ho deia en

un moment en què vostè a sota mateix deia: «El PSC no pot governar Catalunya perquè està massa dependent del...

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\060000**

Fitxer *06000020

... PSOE. Tot això és un garbuix. És un garbuix. Com a mínim és un garbuix.

Bé i l'altra cosa que volia aclarir és la següent: en Trias Fargas i en García Añoveros, en Trias Fargas en nom del Govern de Catalunya i amb una estreta, molt intensa col·laboració amb mi en aquell moment sobre aquest tema, havien creat, el 81, un sistema de finançament que era molt millor que el que després va venir amb la LOFCA. Tot d'una allò es va desfer, per què? Perquè hi va haver oposició del PSOE, i del PSC, és clar. I UCD, que ja esta en descomposició a finals del 81, no es va atrevir a aguantar, i ho van deixar córrer i van donar entrada al que va ser la LOFCA. Però la col·laboració meva, personalíssima meva era d'en Trias Fargas i del Govern, naturalment, va ser forta. Se'n va anar en orris amb la col·laboració d'un home excel·lent, gran amic de Catalunya que era en García Añoveros, per cert, se'n va anar en orris pel que li acabo de dir.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Carod-Rovira

Quant tinc, senyor president?

El president

Un minut, 23 segons.

El Sr. Carod-Rovira

Llàstima! Bé, en tot cas, senyor president, si... sent cert això que vostè diu i això que vostè afirma, no és menys cert que al llarg de tots aquests temps a vostès els ha costat molt, des d'aquelles primeres dates inicials fins ara, de reconèixer l'existència d'un dèficit fiscal, i va ser justament gràcies a una iniciativa nostra en aquest Parlament que van fer aquella campanya pública en els mitjans de comunicació a favor d'un sistema diferent i de la discriminació que això comportava per a Catalunya.

I en relació al senyor Montilla, doncs el senyor Montilla pot dir a cada moment el que li sembli i el que estimi més oportú, però aprofito l'oportunitat per dir que el senyor Montilla, com qualsevol altre ciutadà de Catalunya, hagi nascut on hagi nascut—que això no té la més mínima importància— té tot el dret del món a fer les seves propostes polítiques per a Catalunya encara que nosaltres no les compartim.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Crec, senyor Ribó, que ara ha arribat el seu moment, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

(Remor de veus.)

Prego als senyors que han de deixar l'hemicicle que ho facin ràpidament, i que deixin l'hemicicle en disposició de poder continuar el debat.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, com els altres que han intervingut, també intentaré acompanyar el president de la Generalitat en el balanç que ell ens va fer sobre aquesta llarga etapa de govern, per entrar en els reptes que consideren que té aquest país, i per plantejar, segons la nostra opinió política, quines són les sortides davant aquests reptes. Amb la modèstia que em pertoca políticament, he de reconèixer el mèrit que tindrà haver governat Catalunya pràcticament 24 anys, perquè les

eleccions que es poden dur a la tardor del 2003 s'aproximen de molt als 24 anys des del 80. i el felicito per l'encert de les reiterades victòries electorals. I qui no comenci més enllà del formalisme per aquesta consideració, és que farà un discurs bastant buit. També he d'afegir, com he fet altres vegades, que en aquestes victòries hi ha un ajut important amb les reiterades falles d'altres formacions polítiques, també de la meva, com va ser l'any 80 quan vostè va saber aconseguir l'equilibri parlamentari entre la dreta i l'esquerra nacionalista per governar quan no tenia majoria, o la que la nostra formació –i molt especialment jo– en som responsables que les darreres eleccions del 99, traient menys vots que una coalició que era PSC Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya – Verds, vostè pogués governar, perquè entre altres coses, hi va haver qui des de Madrid va considerar que calia partir el partit i facilitar directament el Govern de Catalunya.

Reconegut això, reconegut això, senyor Pujol, no caigui tant al cofoisme. No és digne de la seva talla política el cofoisme que va practicar ahir. Cap errada. Fins i tot va arribar a dir que el poble de Catalunya va fallar, quan no va admetre, no va reconèixer, no va citar, ni una sola errada del seu govern. Fins i tot aquest matí l'ha traït el subconscient quan ha dit: «de mala gestió, res de res». Miri, jo li recomano el dubte. Rilke té un text molt maco que diu que el dubte pot ser una bona qualitat si se l'educa. El dubte s'ha de fer savi, s'ha de tornar crític. Posi en aquell discurs d'ahir –no avui, quan vulgui– una mica de dubte i una mica de crítica. Perquè vostè és sens dubte allò que en deien el *number one*. Ningú no li pot discutir en aquesta etapa que és el polític número ú de Catalunya, segurament de l'Estat espanyol. I ningú li pot discutir, tampoc, –vostè ja comença a discutir– que com a gestor ha tingut seriosos dèficits; i com a governant, ja ho veurem en el balanç que faci qui calgui que ho faci en el futur. Vostè ha partit d'una etapa amb elements molt positius: el desenvolupament institucional de l'Estatut, el reconeixement d'ela ciutadania i la seva identificació amb la Generalitat, la convivència lingüística, la posada en marxa de la Corporació, el model bo, que no s'equivocava quan deia que el nostre era el bo, perquè parlava del nostre, jo m'he rellegit les seves paraules. De totes formes permeti'm que jo li expressi unes inquietuds, unes cabòries sobre les paradoxes, per a mi més discutibles

d'aquesta etapa. Una etapa on vostè ha lluit sempre –i aquests dies ho ha tornat a fer– que és el qui més apel·la el discurs econòmic de la productivitat, la competitivitat, la innovació, en uns moments, en uns mesos, en uns temps que, des de la Cambra de Comerç fins el Col·legi d'Enginyers, des del Centre d'Economia fins on vulgui ens estan dient, i li estan dient, ens tan dient, i li estan dient, que anem perdent pes, que no tenim les infraestructures que caldria tenir, que per tant, a l'economia hi ha serioses falles. Per cert, totes les inversions que ahir va citar en el seu discurs estan per començar la seva realització. Totes. I el Segarra-Garrigues, perdonin, diputades i diputats, se'n parla en aquesta Cambra des de l'any 85, com a mínim. I som al 2002 i encara no s'han licitat ni les obres.

Segona paradoxa: –també l'ha practicada molt sovint en aquests debats–, vostè és partidari d'un discurs social modern. Aquesta vegada ha retornat, ha reprès el que ja va dir a les terceres # d'Europa, se'n recordarà, aquelles conferències al Col·legi d'Advocats, que jo mateix el vaig convidar a participar, ha recordat el model d'Escandinàvia, de Finlàndia, el model suec, quan vostè practica una política de subvencions en comptes de drets individuals en els temes socials o # col·lectius. Jo li donaré algunes dades. Els seus pressupostos són molt gasius en tots aquests temes. Començant pel que és recaptació: la pressió fiscal d'aquesta països amb què vostè es vol comparar, està de l'ordre del 62%. I aquí estem a 39 punts. Quasi la meitat. No es pot fer aquella política amb aquesta manca de pressió fiscal. Però és més, en qualsevol dels apartats que podríem dir, mentre als països nòrdics hi ha un 18% d'habitatge públic, vostè ha dit molt bé que en habitatge s'han quedat curts, que vol dir que no han fet res. Ara hi ha un símil a quedar-se curts que és no fer res. O quan ha parlat de residències per a la gent gran, la gran majoria que han parlat són residències privades. O quan parla de guarderies, que no entenc encara, perdó senyor Pujol que li faci l'expressió, que tingui encara l'atreviment de continuar parlant de guarderies, encara, les últimes dades de la Conselleria d'Ensenyament ens diuen que pel curs 2002 – 2003, davant de 48 que depenen de la Generalitat, 413 depenen dels ens locals. Amb una desproporció monumental, descomunal.

Tercera paradoxa: ens exigim, exigim a Madrid, a qui calgui, totes les competències que calguin, però en canvi, a 24 anys d'autogovern, ara a 22, perdó! hem estat incapaços de legislar sobre temes tan importants que podíem legislar com l'educació. Ja ens anuncia la Llei d'Educació, home, ara arribarà. Ja en parlarem, eh? Però de totes formes, ja té nassos que en 22 anys i escaig d'autogovern, sense cap impediment legal per exercir aquesta competència de l'Estatut ens l'haguem autoretallada, com a medi ambient, com en altres matèries.

Una paradoxa encara més important és situar tan amunt –i té mèrit i és positiu– el discurs tan nacional, i per a vostè nacionalista, davant mancances sonades que es van agreujant, en l'autogovern, en la participació, en els mateixos instruments creats, saben vostès que la televisió catalana enguany multiplica per quatre el seu deute i arriba a un deute de 750 milions d'euros, 125000 milions de pessetes?

O la paradoxa de fer un discurs sempre ètic, que el comparteixo, i no haver tingut, en 22 anys i mig una sola vegada d'acceptació d'abusos de poder com els que hi ha hagut en el seu govern. Ni una sola vegada des de la màxima responsabilitat de govern s'ha reconegut i s'ha impulsat l'esclariment sobre alguns –per dir-ho suaument– dels abusos de poder que hi ha hagut.

O la gran contradicció de parlar de pàtria, de nació de tots, # tots, i ser incapaç, amb tants anys, d'aconseguir un sol consens entre els líders de les forces polítiques de Catalunya i la presidència de la Generalitat, per un tema nacional, des de la Llei de Normalització Lingüística de 1983 el seu govern no ha aconseguit un sol consens multipartidista d'un tema d'allò que els americans en diuen «non partisan issue» no partidista, que afecta tota la nació. I això l'ha dut, de fa molts anys, a anar a negociar bilateralment amb el govern espanyol. I faig una petita correcció. L'Ibarretxe també ho fa: no és veritat. El país Basc va començar aquesta darrera etapa de reivindicació d'autogovern amb una votació al Parlament basc sobre un reguitzell de poders i de competències que es reivindicaven des de la Cambra de sobirania basca.

Vostè ha anat a negociar sol. No és un tema de formes, senyor Carod,. És un tema de contingut i de substància. Anar a negociar sol té el petit efecte de quan l'altre que és a

l'altra banda de la taula té majoria absoluta, se t'ha acabat la negociació, i depens completament d'ell, com li està passant avui amb el Partit Popular.

I de tal forma mai no ha buscat el consens, fixi's senyor Pujol, que ha estat capaç d'imposar al país per majoria democràtica de la seva majoria, una reforma de tota l'administració territorial i local en contra d'una gran majoria d'ajuntaments per forces polítiques que governen molta més població a nivell municipal que vostès. Van imposar la reforma territorial, aquest any, sense el més mínim consens. Imagini un país que s'atreveix, amb l'edifici del primer graó de la democràcia que és el poder local, sense buscar el més mínim consens.

I la paradoxa més gran de la seva etapa, la més rendible electoralment, eh? és aquest funambulisme entre regionalisme i sobiranisme. Es basa en part a l'amalgama del país. El país té una certa dimensió de funambulisme en aquest sentit. Avui i ahir han lluit molt d'haver portat al Congrés dels Diputats votacions sobre temes d'autogovern. Fals. S'han passat 7 anys, de les dues darreres legislatures sense posar a votació en el Congrés una sola proposta de millora d'autogovern. Ara, en aquests darrers mesos han començat la cursa—s'aproximen les eleccions— en presentar aquests temes. Fa unes setmanes en Jordi Pujol va dir davant l'opinió pública de Catalunya «cal revisar el pacte amb Espanya». Jo vaig pensar: ens ho proposarà o al debat de política general, o ens ho proposarà a la Comissió d'estudi sobre la reforma de l'autogovern. Ni a un lloc ni a l'altre. Ja m'agradaria, senyor Carod, que les energies que s'acaben d'esmerçar en aquesta sala discutint sobre l'autogovern s'esmercessin a la Comissió d'estudi sobre la forma d'autogovern per portar aquí, al plenari, un dictamen com el que tenim —després en parlarem— que és una peça molt positiva per fer avançar l'autogovern. Ja m'agradaria que el president de la Generalitat mostrés un 1% d'interès i entusiasme que ha mostrat per rebatre'l a vostè en empènyer els seus diputats i diputades en aquesta Comissió perquè arribés al plenari un dictamen que avui pot reunir, com a mínim, el consens de 4 grups sobre 5 en aquesta Cambra. Però és clar, ahir ens va dir que si les bases..., si no es complien determinades # autonòmica, doncs # la transició sobre el tema autonòmic deixaran d'existir. Quan? A la propera legislatura. Per què? No només perquè ara no hi

ha majories. Després en parlarem, què es pot fer sense majories a Madrid. Per una raó molt senzilla. S'han de votar els pressupostos d'aquí a unes quantes setmanes, i els han de votar des d'aquells escons, i depenen d'aquests vots. Per...

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000021

Fitxer 21

[#]continuitat de govern, per la continuïtat de govern que els va portar, senyor Espadaler, a votar aquí no al Pla Hidrològic i a corre cuita allà sí al Pla Hidrològic, per continuïtat de govern que han estat votant quantitat de coses que avui sectors i territoris importants del poble de Catalunya rebutgen. Purament i simple per conservar les cadires, se'n diu això de forma molt vulgar, purament i simple.

Abans d'aquest debat semblava que la política catalana només estigués farcida de l'entrevista del senyor Carod amb el senyor Otegui i després, al cap d'unes setmanes, de la crisi de Convergència Democràtica. Jo, independentment, com he fet sempre que m'ho han demanat d'explicar que servidor, com el senyor Boada, s'havia entrevistat amb tot [#] parlamentari basc coetàniament amb el senyor Carod, fins i tot amb el senyor Otegui [si em permet#], he de dir que cal que en la política catalana hi hagin molts més temes que aquests dos, hi han moltes més qüestions que han passat a les darreres setmanes i mesos per omplir l'escenari polític català; agafem només l'eix sociolaboral, la creixent deslocalització com va ser l'inici amb el cas Lear, en aquest debat no s'ha parlat ni una coma encara de la nova crisi del tèxtil català, de Borés, d'Industrial Aragonés, de Cotexa, Puigneró, [#]... ni una paraula. No té res a veure amb la nostra societat, de sinistralitat, gràcies a un malabarisme de junta de portaveus el debat de sinistralitat,

faltaria més, no pot ser a principis de setembre, el de finançament autonòmic sí que poder ser a principis de setembre, el de sinistralitat no, faltaria més que hi hagués un debat, que hi hagués algun tipus d'erosió al govern [#] de quin és a tractar de la sinistralitat purament com a erosió d'un govern quan és un problema de país, i ha quedat aparcat. Marxa la Seat, marxa l'Ibiza de la Seat, i marxa l'Ibiza de la Seat quan, senyor Pujol, la Seat Volkswagen ha rebut quaranta-sis mil milions de pessetes de subvencions oficials al 94-95, dos cents quaranta mil milions al darrer període de pessetes—i parlo en pessetes perquè era abans dels euros—. Quan se'ns planteja lògicament amb la lògica el sistema que la Volkswagen si pot fabricar a Bratislava a preus molt inferiors que aquí, ho farà, i aquest és l'inici d'unes decisions que poden ser molt més serioses del que s'està plantejant, si més no, amb entrevistes laterals i del que no s'està plantejant ni en el debat que ens ocupa.

És una decisió típica de la globalització i això em porta al segon apartat del meu discurs: els reptes de país. Saben quin altre tema ha estat absolutament absent d'aquest debat fins ara? Irak. Ningú ha parlat—i algun conseller riu, a ra— que tots els parlaments del món que jo conec ja han fet debats sobre l'amenaça de guerra que avui planeja sobre la humanitat. Aquí, començant per la llista de riscos i de pors que ens va citar el president de la Generalitat, sembla que no hi ha cap risc ni cap por que un dia—perdonin l'expressió— es munti una «verbena» de la qual no sabem com s'acaba. Aznar, absolutament arrengherat amb els Estats Units, bases americanes a l'Estat espanyol i potser anirem a una guerra de conseqüències impredecibles i amb un enorme cost de vides humanes. Des de l'Imperi se'ns imposa una filosofia de la guerra com a única acció *a priori* sense nacions unides, un bel·licisme com a doctrina única de USA o de Shaaron, del govern d'Estats Units o de Shaaron. No hi poden haver matisos ni diferències, ets antiamericà. El poder mundial és americà fins i tot fora de la justícia internacional i la Unió Europea pagarà una factura molt cara si s'arriba a aquesta guerra. Per cert, president, llegeixi un article esplèndid d'un diari que no sé si ara encara no el llegeix, que és *El País*, on avui escriu Manuel Castells sobre aquest tema. Fa falta un discurs i un debat entre nosaltres sobre la cultura de la pau, sobre el perquè no és possible la passivitat amb un tema com

aquest, fins i tot si més no per raons també importants de crisi econòmica i d'afectació en molts dels estalvis populars. O el repte de l'ampliació de la Unió Europea on Catalunya no hi és present, Catalunya no ha aconseguit una veu, una participació, ni directa ni indirecta en un tema tan important com és la construcció futura de la Unió Europea on hi entraran allò que se'n diuen microestats d'aquí molt poc, amb una població legítimament molt inferior a la nostra, amb les seves pròpies llengües, i nosaltres no hi serem presents. Difícilment podrem ser allò que de vegades alguns han dit que hauríem de ser, el motor de l'Europa del sud, o el repte de l'encaix de Catalunya a l'Estat espanyol –després en parlaré–. Però crec que és molt més important, segurament avui, seguint el que ha estat el debat fins ara, centrar-se en els reptes que tenim propis de país. Ahir, Jordi Pujol va fer un programa, va dir que no entraria en detalls i va fer un programa fins el 2010; algú n'ha dit que una mena de testament, jo diria que vol fer el testament i al mateix temps vol fer de marmessor o potser també d'hereu de confiança, o sigui, i a més un programa que era pura perdigonada, rellegeixi el seu discurs i veurà, allò que ens diu molt sovint a tots els altres, la quantitat d'ítems, tenint el triple de temps que nosaltres, que va arribar a citar; impossible agafar-se ni a tres o quatre d'aquests per començar una discussió seriosa.

Senyor president, moltes de les coses que va dir ahir pel futur per què no s'han fet fins ara? Jo li recomanaria que en el balanç –que li torno a dir que coincideixo amb aspectes importants del seu discurs– hi afegeixi allò que fa Boeci al segle V a punt que li tallin el cap –no ho dic per vostè ni molt menys– quan escriu *Consolació a la filosofia* i quan busca els arguments, –li acaben de publicar una esplèndida traducció a la Bernat Metge– quan explica els arguments de la manera com hom es pot consolar amb una gran obra de govern al darrere. Quins són els reptes que té específics Catalunya avui? Dic per cercles, centres, plataformes, organitzacions de tots els colors i de tots els àmbits: el de l'economia, el de l'educació, el del territori, el de la cohesió social, el de l'autogovern, i molt rapidíssimament –ho he citat abans i m'agradaria que vostè m'opines al respecte– la paradoxa del campió d'un llenguatge econòmic i el retret que li fan institucions –aparentment neutrals– d'autoritat econòmica. Ahir, vostè va fer un repàs de

sectors industrials i econòmics, va fer el repàs del sector porcí i de la pesca a la vegada mesclant el porc amb el lluç, parlant dels purins, parlant dels purins amb una terminologia que fa molts anys, senyor Pujol, en aquesta cambra com a mínim hi ha un grup parlamentari que els ve plantejant seriosament aquest problema que duu al fet que hi hagin desenes i desenes de poblacions avui a Catalunya que no poden fer servir l'aigua de boca, que la xarxa d'aigua de boca—com deia també aquest matí el senyor Maragall—no serveix, no és d'ahir. I que vostès els van imposar tècniques per combatre-ho, de vegades amb interessos econòmics al darrere, que han fracassat. Això és una errada, o no? O és un encert això? Cal una política industrial clara, més quan vénen noves normatives de la Unió Europea, cal una fortalesa financera, cal aquell famós pacte amb inversió per recerca i desenvolupament, cal una política sanejada pel que fa a l'Administració, vostès han calculat tot el pressupost del 2002—i lamento que el senyor Homs no hi sigui ara— sobre la previsió d'un creixement del 2,7%. Totes les anàlisis de les autoritats bancàries començant pel Banc d'Espanya, que vostè ha citat aquest matí, fins a qui vulgui, caixes nostres etcètera, ja situen el creixement sota el 2% i a la baixa. Això sembla per l'opinió pública en general un debat de xifres, no. És que tota previsió dels càlculs sobre el que ingressarem i anirem a gastar queda tocat per això. És com el pressupost, què me'n diu d'aquesta liquidació del pressupost de la qual se'n dedueix un dèficit a l'any passat set vegades superior al que ens van presentar dient que omplíem l'estabilitat pressupostària? I quan hem vist les xifres, a part que hem vist que han gastat molt menys del que els vam aprovar a gastar a molts temes socials començant per conselleria de treball, ens n'adonem que han multiplicat per set el dèficit. Cal, en aquest repte econòmic que té Catalunya—també li dirà qualsevol d'aquestes autoritats—, cal un sanejament de les finances públiques.

I el segon gran repte que té Catalunya és el de l'educació. No prenguin el segon i el primer per ordre de prioritats, els vaig seguint amb ordre del que és política constant discursiva per part del president de la Generalitat. L'Educació és una inversió estratègica, des de l'escola bressol fins a la universitat, i Catalunya ha perdut pistonada amb temes tan importants com la recerca pedagògica. Aquí sí que érem—[repetiré#] una

expressió que ha sortit tot el dia avui— capdavanters i anem endarrere, i amb una aposta que va arribar a dir l'actual conseller en cap, que donaven diners als concerts perquè sobraven, concerts de col·legis super d'elit, anem menystenint la importància de la política educativa integral com una obligació pública—com una obligació pública— per a la igualtat d'oportunitats.

El gran repte del territori. Anem a l'eix que comença a la Vall d'Aran, senyor president, pugem al Montardo o per Restanca o per Alventosa, per on vulgui, i una vegada al Montardo girem-nos cap a la Baqueira, que maco, eh? Baqueira Beret, esplèndid. Comencem per aquí, podem continuar baixant si vol geografia catalana i anar veient el que significa avui un autèntic desori sobre un bé que si és agredit difícilment podrà ser preservat per a futures generacions com és la natura i el territori a Catalunya.

Miri què passa avui al medi ambient de la nostra costa, el que passa en urbanisme i totes les transgressions que s'estan realitzant, les serioses mancances en política mediambiental.

Un repte molt important el de la cohesió social. Vostè no n'ha dit res però els indicadors ens mostren que creixem en l'economia mentre creix la pobresa, és una altra paradoxa. Creix l'economia i creix la pobresa. I és un repte importantíssim un pacte nacional contra l'exclusió i per defensar mesures d'autonomia personal. I un apartat molt important d'això són les migracions, un gran repte. A quí sí que voldria tocar un tema que per vostè és molt volgut, vostè ha dit varies vegades en el seu discurs ahir: Catalunya un sol poble. Però conscient o inconscientment ha deixat de costat una definició tan important com Catalunya en un sol poble. És català tothom qui viu i treballa a Catalunya. Val per l'emigració això? Som capaços de defensar en programes públics reals i amb les inversions adequades que avui és català tothom qui viu i treballa a Catalunya? Hagi nascut on hagi nascut? Tingui la religió que tingui? Parli la llengua que parli? Nosaltres considerem que van haver-hi unes declaracions prou perilloses fetes des d'altres instàncies de la política, de vegades de molt a prop seu, president, sobre aquesta temàtica. I quan es fan declaracions a la lleugera des d'altres instàncies tenim tot el dret de tenir l'opinió que [hom#] es vulgui, es contribueix a la confusió i a crear tòpics. «És

que els immigrants –i recordo un debat que vam tenir aquí amb el president de la Generalitat– ens consten, ens costen...», doncs ara resulta que ha sortit l'estudi últim a Catalunya que els immigrants aporten més a les arques de l'Estat que no pas costen amb inversió pública. Ah carai! Aquest tòpic a fer punyetes. O «és que els immigrants són els principals delinqüents i xoriços». Resulta que la taxa de delinqüència entre la gent immigrada que té papers és un terç inferior a la dels ciutadans de Catalunya amb pedigrís, amb papers, passaports i el que vulguin, un terç inferior. Això ens toca fer als dirigents polítics. Tinguem l'opinió que vulguem, però anar amb una serenitat d'anàlisi sobre dades perquè aquest és un repte importantíssim. Parlar-los de drets, parlar-los de deures, no menystenir les institucions més importants que han de torear amb aquest problema que són els ajuntaments i buscar una autèntica xarxa integral per treballar sobre la immigració.

I el repte, per últim, de l'autogovern. Mirin, des de l'any 80 a l'any 2002 l'Estat espanyol ha passat d'un 90% de despesa pública des de l'Administració Central en menys d'un 60%, un bon salt, s'ha transferit molts diners. La mentalitat continua essent la mateixa, centralista, de jerarquia, d'allò que a mi no m'agrada «café para todos»

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000022

Fitxer 22

...comprometem tots amb el document sobre l'autogovern? Perquè entre discutir-nos-ho al País Basc –que pot ser interessantíssim– o esperar a la propera legislatura, potser que podem fer alguna cosa. Hem escoltat a tothom; hem escoltat els autors d'aquest estudi, que diu vostè que han remès a no sé quanta gent; hem escoltat no sé quantes comissions; hem escoltat el Govern, la Comissió de Transferències, el Consell Consultiu;

hem fet no sé quants redactats de l'Informe, que sembla—segons les seves paraules o la importància que li dóna— que no es té en compte. I ara què? Ho duem al plenari, com ho va fer el País Basc, com a punt de referència sòlid, gens demagògic, sobre com es pot seriosament adquirir moltes més competències d'autogovern?

Nosaltres li volem precisar un tema en el qual s'ha fet una falsedat històrica: no és veritat que es votés contra el concert, l'any 79. No es va arribar a votar, l'any 79, el concert. Es va negociar a la Comissió Redactora de l'Estatut, que es retirava la proposta del concert a canvi que es retirava un sistema electoral proporcional —que hauria donat un altre resultat, l'any 80— per part dels dos equilibris de forces polítiques.

I el repte de la llengua, que crec que es mereix molt més del que li podré dedicar, quant a ús social, quant a consciència nacional, quant a queixes dels sectors de la indústria cultural de Catalunya o dels creadors, que ells van dir: «deixem-los de banda», que s'està practicant poc allò que diu el gran savi anterior a la Revolució Francesa Jean-Jacques Rousseau: «No diguis què m'importa el lloc d'on sóc perquè importa ser del lloc on puguis complir els teus deures, i un d'ells és que sentis afecció cap a la terra on vas néixer.»

I quines sortides tenim davant d'aquests reptes? Miri, la primera ja ens l'ha plantejat el conseller en cap: renovació, continuïtat. Renovació: de moment canvi de Govern, cap, senyor Mas, no?, sembla ser. Mesures polítiques importants: ara sí, ara no. Amb el PP se suposa que no, perquè ells van dir que el primer risc que tenia Catalunya era el PP. Ens ho van dir ahir, solemnement. I aquesta és la gran paradoxa que he citat com a novena. Vostè ens diu que el que manté la continuïtat del Govern és el principal risc per al Govern i l'autogovern de Catalunya. Podem especular a veure com seran els resultats de les catalanes a l'espera de les espanyoles, a veure si en l'interregne, a veure si atraïem algú amb cants de sirena.

Hi ha una segona alternativa claríssima, una alternativa que defensi pactes nacionals sobre els grans temes, polítiques progressistes en el camp social, corregint el mercat per fer mesures molt més equitatives, polítiques molt més nacionals en el camp de l'autogovern, polítiques que han d'engrescar i que s'han de liderar, i cal un compromís de

tres grups parlamentaris, seriós, sense monsergues, en un any i més per davant, per fer-lo arribar a la població. Senyor Pasqual Maragall, ningú més tindrà vint-i-tres o vint-i-quatre anys de presidència a la Generalitat, en un futur immediat i, per tant, no vull introduir cap element d'urgència, però avui sí que és urgent que les forces polítiques que poden oferir, davant d'aquells problemes que assenyala molta gent que estan fora d'aquesta cambra, solucions diferents de les que s'han practicat, prenguin la responsabilitat de posar això per davant de tot. Nosaltres—jo, com si estigués despullat—, com a Iniciativa per Catalunya Verds, li diré que portarem radicalitat democràtica, una radicalitat democràtica per # en aquest Parlament, anant a l'autèntica reforma de l'Administració que no faci fracassar de bell nou —i som l'únic Grup Parlamentari que ho ha advertit— la reforma municipal. Molts estudis Duran, Roca, etcètera, per arribar a una minireforma de la Llei municipal. Cal una seriosa reforma de les lleis territorials de Catalunya o cal una seriosa reforma d'una Administració, que sigui més transparent, innovadora i participativa. Radicalitat democràtica per aconseguir la igualtat genèrica, que doni la volta al que avui és el gran parany per a les dones de Catalunya: l'estat del benestar és que vosaltres, dones, us cuideu dels nens, de la gent gran i dels discapacitats. Seria hora que comencéssim a invertir amb mesures públiques aquestes qüestions. Aportarem un perfil social intentant ajuntar treball amb educació, posant temes tan importants com l'habitatge de lloguer en primeríssima línia i un perfil ecològic, lligant ecologia amb economia. La majoria de països avançats d'avui no fan càlculs econòmics sense càlculs ecològics i sembla que quan es parla d'això es parli de quatre nanos eixelebrats que van buscant no sé quina espècia d'au per la muntanya. És la cosa més productiva que hi ha per al futur d'un país: saber posar constantment en paral·lel, en el tema de l'aigua, en el tema de l'energia, en el tema de la # territorial, el càlcul de la inversió econòmica i el càlcul de la factura per a futures generacions de respecte ecològic, fins i tot per generar llocs de treball i per anar molt més enllà del que s'ha pogut anar.

Acabaria saltant-me molts trossos que m'hauria agradat dir fent-li un prec, senyor Pujol, un prec per amor al país, per autoestima, per autoexigència, demanant-li que mai més

practiqui el cofoïsme en ares del bé comú. Des de la seva responsabilitat, com si fos Catalunya la nostra amant –o el nostre amant, m'és igual–, com diria l'Espriu quan expressa aquella poesia tan maca d'*He mirat aquesta terra*, però m'agrada més dir-li amb paraules d'Ausiàs Marc: «Amor, amor, un hàbit m'he tallat / de vostres draps vestint-ne l'esperit / en lo vestir ample molt l'he sentit / e fort estret quan sobre m'hi és posat.» Si l'hi és posat tants anys sobre vostè acabi l'abans possible aquesta situació i convoqui qui ha de convocar, que és la ciutadania de Catalunya, perquè decideixi.

Gràcies, president (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, no penso dissoldre el Parlament però vostès, el senyor Maragall, poden provocar una moció de censura; vull dir, en això ja hi ha una bona experiència i es pot repetir, no? I, per altra banda –i per altra banda–, vull dir, ja saben que una moció de censura va molt bé per al Govern. Sí, sí, va molt bé per al Govern perquè, és clar, una moció de censura és una mica l'equivalent que en una discussió de pressupost, que fos obligat presentar pressupostos alternatius. Clar, un pressupost alternatiu posa en evidència la inconsistència de moltes de les coses que de vegades es diuen, perquè naturalment el pressupost ha de sumar cent i això, en canvi, si es fa a base d'esmenes –aquesta esmena, aquesta esmena–, a base de perdigonades, allò que dèiem, doncs evidentment s'han de rebutjar perquè el Govern no pot permetre, si té majoria, que passi de cent. Però després queda bé dir: «Escolta, jo ja vaig demanar allò, jo ja vaig demanar-ho; escolta, vaig demanar allò, ei, que vaig demanar allò, eh?, i així, així ens va, oi? Però aleshores, naturalment, això no és consistent, no és seriós, no? I és clar, una moció de censura és una bona # de presentar un projecte de Govern, un projecte de país. Jo pensava que avui potser això més o menys ho hauríem besllumat una mica, he vist que no amb una mica de sorpresa per part meva, la veritat és aquesta, no? I bé,

doncs he tingut una mica la sensació que això devia estar molt verd, no? Però bé, si volen fer una moció de censura la poden fer.

De tota manera jo els vull fer notar que ja es va dir fa tres anys, després de les eleccions, que això durarà poc –això durarà poc... Però, bé, això ha estat durant tres anys, hem fet una acció de Govern molt important de la qual, ara, novament, no els en parlaré amb tot el detall, que veig molt bé que vostès, doncs, de vegades critiquin, no? I, per tant, doncs, ha estat una legislatura eficaç des del punt de vista del Govern de Catalunya. Però repeteixo, afortunadament # previst, jo no tinc perquè dissoldre el Parlament. De fet, hem disposat de les majories parlamentàries, no sempre del PP –no sempre del PP. Hem disposat de les majories necessàries durant tres anys per fer una obra molt important de Govern. Fixin-se que, de les trenta-set lleis, d'aquelles trenta-set lleis, el 90% s'han aprovat per unanimitat. Vol dir, per tant, primer que el Govern ha fet un esforç de diàleg; segon, que també l'ha fet l'oposició; i tercer, vol dir que ha estat possible aquest esforç de diàleg; i quart, vol dir que al Govern no li ha faltat, sempre que li ha calgut, la majoria necessària. I en aquestes condicions no té sentit, doncs, dissoldre el Parlament. Ja dic que està a les seves mans de totes maneres posar en marxa un mecanisme que, en teoria almenys, ho hauria de poder aconseguir.

Vostè, senyor Ribó, ha parlat de moltes coses. Si en puc contestar algunes... Bé, doncs escolti, moltes d'aquestes infraestructures que hem dit estan engegades; la línia nou està engegada. El Segarra– Garrigues està engegat –està engegat. *(Pausa.)* Perdó, la línia nou està engegada a Santa Coloma i a Badalona. No, no, sí sí... Què vol dir, això? Que #. A Santa Coloma i a Badalona, no? I, després, i vostè va fer una demostració que demostra la seva gran ignorància del tema, va dir: «Sembla mentida...» –o potser no va ser vostè i per tant em disculpo, si no va ser vostè. Però algú va dir: «Sembla mentida, han de fer un túnel i encara no hi ha tuneladora.» # No va ser vostè. Em disculpo. Però algú de l'oposició ho va dir, doncs. Però, és clar, una tuneladora en pla... *(Pausa.)* Algú ho va dir, sí. Una tuneladora en pla primer ha de fer el sot; un sot de 30 o 40 metres de profunditat i una gran rampa, no?

Bé, tot això està engegat. El Segarra – Garrigues també, s'hi està treballant. S'hi està treballant, però el primer que s'ha de fer per a un canal vostès ja entenen que el primer que ha de fer # és aixecar l'aigua des del riu o des de l'embassament fins al canal. Això s'està fent...

El president

President, em demanen que s'acosti al micro una miqueta més perquè no ho senten gaire bé els senyors diputats. Gràcies.

El president de la Generalitat

Bé, ho sento molt perquè el que he dit fins ara era interessantíssim, saben? (*Rialles.*) Però s'ho han perdut. Bé, doncs no, escoltin, des del 1985 parlem de l'intent de l'intent de fer..., parlem de fer el canal Segarra– Garrigues però ens ha costat molt fer-lo perquè hem hagut de fer l'embassament, amb moltes oposicions, pràcticament en un moment o altre de tothom –de tothom–, i després va costar molt aconseguir –que ho vam aconseguir en un moment, malgrat l'oposició del PSOE–, en aquell moment, concretament, ho vam aconseguir entre Convergència i Unió i el PP. S'ha de dir així mateix, que finalment el Govern, doncs, diguem-ne, donés llum verda, que aleshores era el Govern socialista, perquè es pogués fer. Tot això ha costat molts, moltíssims anys, a part de moltes obres. Entre altres coses, abans de fer un canal s'ha de fer l'embassament. Aquella idea que a molts llocs es va dient que s'han de fer regadius, s'han de fer regadius, s'han de fer canals i que no s'han de fer embassaments, això és de criatura, no?, això és de criatura, senzillament. Bé... No, això no ho diu vostè, però ho dic perquè compregui que naturalment aquestes són obres que requereixen molts i molts anys.

Diu vostè ara, a partir d'ara, diu que hem de fer coses. No, no, si tot el que hem dit..., especialment si algun problema té quan dius, doncs, hem fet fins aquí però ara hem de fer fins allà és que moltes vegades ets repetitiu, no?, perquè el que no es pot fer, encara que sigui poc, diguem-ne, poc excitant és dir: «I ara ho farem tot diferent, no? Ara ho farem tot junt.» No, no, és que s'ha de seguir fent el mateix, moltes vegades. I, per tant, tot

el que s'ha fet fins ara s'ha de seguir fent. No és veritat allò que ha dit vostè: «Ara, a partir d'ara faran...» No, és que si abans no haguéssim fet el que fem i que ara hem de seguir fent, no seríem on som, eh?, malgrat el que vostè pugui dir, doncs, com ja deia aquell il·lustre diputat socialista, resulta que tenim una bona cotització a les borses, diguem-ne, de la societat, de les nacions, etcètera, no?

Quan a allò de les guarderies, vostè sap perfectament, perquè a més és tal com ho especifica la Llei, que pot ser així i ha de ser així, el que dona la Generalitat, generalment, és suport econòmic. Suport econòmic, bàsicament, a ajuntaments i suport econòmic, també, de vegades, a cooperatives de pares, fins i tot a privats, a entitats de tota mena. Bé, donem això i per tant és lògic, i així ha de ser, que la majoria siguin municipals, o que siguin, diguem-ne, de grups de pares. Passa a tot Europa, això. No es pensin que passa només aquí. A molts llocs, fins i tot, la Llei diu que les guarderies han de ser municipals. Hi ha llocs –alguns països escandinaus– que diu que les guarderies han de ser municipals. Se surt d'aquesta base. I amb els geriàtrics passa el mateix. Nosaltres tenim un 40% de geriàtrics públics sobre el total de geriàtrics que hi ha a Catalunya, que els organismes internacionals que es dediquen a aquestes coses, doncs, també consideren que és un percentatge correcte.

I bé, # totes aquestes societats nostres funcionen a través de l'acció pública–a través de l'acció pública– però evidentment també, diguem-ne, recolzant-se molt, trobant molt de suport en la pròpia societat o bé, per exemple, en altres entitats públiques com puguin ser els ajuntaments. Per tant, nosaltres no fem res que no sigui el que normalment es fa amb totes aquestes coses. I crec que ho fem prou bé. Fixin-se, per exemple, si ho fem prou bé, que resulta que el 50% dels nens de dos anys escolaritzats en guarderies de tot l'Estat, són catalans. És a dir, les guarderies catalanes resulta que absorbeixen el 50% de les criatures, el 50% de tot Espanya. Per tant, vol dir que a fora de Catalunya deu ser molt baix, això, deu ser molt baix, evidentment és molt possible. Però, en tot cas, nosaltres estem complint amb això.

Hem d'acabar, hem de fer-ho millor, és evident, hem de seguir fent, com vostè deia abans, hem de seguir treballant en aquesta línia.

Home, medi ambient, que no fan, que deixen de fer... Jo ja vaig dir ahir mateix que, efectivament, doncs, creiem que els sistemes, alguns dels sistemes que estan utilitzant, per fer plantes de regeneració, plantes de cogeneració per eliminar purins, etcètera, no han funcionat prou bé. I no hi ha cap, si em permet... doncs obrim el ventall molt més....

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000023

Fitxer 23

que amb altres sistemes, que cadascú es busqui el seu, nosaltres simplement el que farem serà, diguem-ne, pagar. Pagar, ajudar a pagar, si més no, ajudar a pagar però que cadascú es busqui el seu sistema, sempre que, naturalment, doncs, els puguem estudiar i veiem que tenen una certa eficàcia.

La veritat és que, de tota manera, la dificultat principal no ha estat amb els sistemes, sinó que ens hem trobat amb moltes, moltes, moltes dificultats per situar plantes d'aquest tipus en el territori. Vull dir, els pobles s'hi neguen, els ajuntaments hi posen dificultats, etcètera, etcètera. Tenim el problema que tenim que, diríem, doncs, a Santa Maria de Corcó, posem per cas –i a tants altres llocs– que quan vols posar una planta d'aquest tipus, doncs, hi ha una dificultat per fer-ho.

Ara. A part d'això li vull dir que dir que en Medi Ambient, doncs, anem reressagats i tot això, escolti, no és veritat. Medi Ambient, precisament, a part que vàrem ser la primera Comunitat Autònoma –abans, fins i tot, que determinats països europeus–, doncs, va ser concretament el primer que va fer un departament de Medi Ambient. I hem fet una sèrie de lleis en les quals hem sigut pioners en tot l'Estat: la Llei de residus, del 87; la Llei de sanejament, del 83; la Llei d'ambient atmosfèric; l'Agent d'Intervenció Ambiental, de l'any

1998; la Llei de contaminació acústica, que acabem d'aprovar no fa gaire. Som els primers que ens vam atrevir a posar, amb gran dificultat i amb grans protestes – protestes que van durar una pila d'anys, per cert–, doncs, una taxa sobre l'aigua, per exemple, no? I que, en realitat, obeïa netament i clarament a una qüestió de tipus..., encaixava perfectament amb la política mediambiental.

Jo li recomano, ja ho vaig recomanar una vegada en aquest Parlament, que vostè llegeixi un llibre, que no cal que el compri –perquè em sembla que és molt i molt car, i em sap greu, perquè l'autor és amic meu, i amic de molts de vostès, que és en Sobrequés–, on explica, doncs, tot el que va ser la discussió de l'Estatut, eh?. I allà es veu ben clar la votació, en la qual, doncs, es demanava que hi hagués una cosa –que no en dèiem concert, perquè ho dissimulàvem, ho emmascaràvem, però que era el concert–, i en la qual només van votar a favor els tres diputats de Convergència i Unió i el diputat d'Esquerra Republicana. I prou. Tots els altres van votar en contra.

Jo li admetré allò que diu: «Vostè no fan mai autocrítica, tot és culpa dels altres», home, en aquest cas, és culpa dels altres. Jo el que puc admetre, a vegades, és que, potser, en aquells moments un es preguntava si calia haver-se plantat davant de l'actitud de renúncia que tenien els partits majoritaris a Catalunya. Però no deixava de ser cert que eren molt àmpliament majoritaris, en aquell moment, aquells tres partits: la UCD, els Socialistes i el PSUC. Molt àmpliament majoritaris. Sobrequés, Jaume Sobrequés, eh?

Bé. Hi ha un tema que vostè ha tocat i que m'agradaria poder-li contestar. Sí, que té..., que ha tocat i celebro que l'hagi tocat, celebro que l'hagi tocat, que és el tema de la sinistralitat. Perquè jo ahir deia que aquest no és només un problema de..., un problema social i un problema laboral i un problema, en un cert sentit, econòmic també, fins i tot, sinó que és un problema, diguem-ne, de..., un país, vostè ha dit, naturalment no es pot portar a ser..., no aconseguirem mai una sinistralitat zero, oi?, però sí que un país ha de fer un esforç, en aquest sentit, per deure cívica, per exigència cívica i ètica, ha de fer un gran esforç. L'hem de fer tots, atenció, eh?: l'hem de fer tots.

Per exemple, jo li explicaré una cosa, no? La GIF –que vol dir la Gestora d'Infraestructures Ferroviàries–, que és un organisme de l'Estat, que es dedica a fer les

grans obres ferroviàries, la GIF té concertat amb els sindicats que el tema, diguem-ne, de la seguretat laboral, el tema de la seguretat laboral dintre de les seves obres el portin els sindicats, no? Bé, doncs, la GIF té, té, concretament a Catalunya, dels morts que hi han hagut per sinistralitat laboral aquest any –4, concretament, 3 a Tarragona i 1 a Lleida–, concretament, han estat en obres del TGV. Per tant, sota la vigilància dels sindicats. I que no en tenen la culpa els sindicats, perquè, precisament, coneixem aquests quatre casos, amb en Franco en vam estar parlant fa pocs dies, i no en tenen la culpa els sindicats. Però vull dir-li que és molt difícil, de vegades, doncs, de poder-ho evitar del tot. Ara, s'ha de treballar en això.

De fet, es va aconseguir reduir el nombre d'accidents a Catalunya, aquest any s'està reduint en el temps que es porta, de gener a agost, de gener a agost, concretament, el nombre d'accidents totals. Però, en canvi, el nombre d'accidents mortals ha passat de 117 a 125. I, per tant, aquí, part del que ja s'estava fent –perquè evidentment ja s'hi treballava, però s'han d'incrementar–, s'hi treballava com ho demostra el fet, per exemple, que en l'últim any s'havien incrementat en un 33% les sancions que s'havien posat, i s'havia augmentat en un 65% les paralitzacions d'obra –bàsicament, concretament, sobretot, això, molt sovint és obra en el camp de la construcció o d'obra pública, encara que no sempre.

Ara bé, hem d'insistir-hi, en això, hem de posar més gent –tècnics– a ajudar els inspectors. Els inspectors no depenen de la Generalitat: una de les coses que volem fer en el Govern central és que ens passin, concretament, no# els inspectors, però, en fi, els tècnics, sí. N'hi posarem més, 50 de cop, i s'ha de limitar la subcontractació, etcètera. Tot això ho farem d'acord..., s'ha fet, s'ha fet, però amb resultat insuficient. S'ha fet, però..., ho farem, a més, naturalment, amb les patronals i amb els sindicats. A part d'això, mirarem que s'introdueixi, en l'àmbit de l'escola, de l'ensenyament, una cultura preventiva per tal que, ja des de petits, doncs, des de jovenets, des de joves, els nostres ciutadans tinguin present tota la importància d'aquest fet i els riscos que comporta.

Bé. Vostè m'ha parlat... Bé, sí. El meu desig, i el desig de Convergència i Unió, és que aquella definició que vàrem fer nosaltres..., bé, hi havia gent, per exemple, em va

recordar algú, un dia: «Que català és tot aquell que viu i treballa a Catalunya...», «i que en vol ser», em va afegir. Naturalment, altra gent s'havia ocupat d'això, i una persona que feia molts anys s'havia expressat en un sentit similar era en Rafael Campalans, als anys 30. Però, és clar, vull dir, en Rafael Campalans, doncs, això s'havia perdut i nosaltres, doncs, vam llançar aquesta definició, concretament, molt abans de Convergència i Unió, això als anys 50. Això, concretament és actuació nostra i escriptura nostra, per dir-ho així, d'alguns de nosaltres, almenys, dels anys 50. Jo desitjo que això pugui ser així.

Una vegada... veig que no hi és. Una vegada donant despatxos a l'Acadèmia de Policia de Mollet..., és clar, a l'Acadèmia de Policia de Mollet, més del 50% dels policies, mossos i mosses, i dels policies locals, òbviament, tenen un cognom d'origen no català. I això és l'èxit de Catalunya. És un dels elements aquells que deien d'èxit de Catalunya, d'èxit de Catalunya. A veure, un dia ho comentàvem, mentre anàvem donant despatxos, dèiem: «Aquí un dia, aquí un dia vindrà un Mohamed, no?, naturalment, i li donarem el despatx». I, el dia que això sigui així, doncs, de fet, haurem fet una passa endavant en aquesta línia d'integració.

El nostre desig... Ja n'hi ha un que es diu Mohamed? (*Rialles*) Molt bé. Doncs, bé, això és el que desitgem. Ara, per tant, desitgem que diguéssiu «Un sol poble», això no ho vaig dir jo, això de «Tenir un sol poble», això ho deien unes banderoles en un moment que jo tenia molt poca influència, a l'hora de definir les banderoles d'una manifestació, i que, en honor a la veritat, he de dir, que qui en tenia més i ho va fer més va ser el PSUC. Que jo mai no em cansaré de repetir i d'agrair al PSUC que va tenir en aquest tema—no amb marroquins, en aquell moment, sinó amb gent de fora de Catalunya, simplement—una actitud altíssimament positiva. I és ell, el PSUC. Naturalment, jo, molt content que ho possessin, no?, però, de fet, la iniciativa era d'ells.

Per tant, a mi m'agradaria que això pogués seguir sent així, eh? Ara, hem de ser conscients que això és especialment difícil. I això no vol dir que no ho haguem de fer, i ara no hi entraré en això, perquè no hi entraré, simplement. Però, és difícil, és difícil per origen, és difícil per fet religiós, de vegades, és difícil perquè són gent que ve de molt

Iluny i molt deslligada totalment del que poguésser la nostra realitat, amb una sorpresa molt gran quan arriben aquí. És difícil, però ho hem d'intentar.

La Generalitat seguirà fent la política d'això que en diuen d'acollida i la política d'integració, que vol dir, bàsicament, la política de servei. I és veritat que ens costa diners, i molt. I diu: «Home, però és que també en guanyem», sí, però és que els diners que s'ingressen els ingressa l'Estat a Madrid, eh? els ingressa la Seguretat Social, bàsicament, els ingressa la Seguretat Social, i ja està bé, ja està bé, estan allà, a la Seguretat Social. Ara, els diners del trinco - trinco, els diners del trinco - trinco, per a les coses concretes, que són escoles, que és habitatge, que és el PIRMI, que és l'assistència social, que és totes aquestes coses, això, evidentment, és un increment molt gran de cost, i va a càrrec de la Generalitat.

Bé. Seguirem treballant en aquesta línia. No recordo que... Vostè ha fet una referència molt agosarada—agosarada, no, agosarada, no, perquè algun dia s'haurà de plantejar—, però, vull dir, avui no deu ser el dia. I, a part que, en part, en una part, segurament, això no dependrà..., no ho podrà fer el Govern de la Generalitat, no? Però, vostè ha dit: «Vostè va parlar de Suècia». Sí, i vostè ha dit una cosa que jo no vaig dir, que és veritat: Suècia té els serveis socials que té per dues coses. Primera, perquè són molt rics, i nosaltres hem de fer un esforç de riquesa, de creació de riquesa. I l'altra perquè tenen una fiscalitat molt alta, i això també un dia, naturalment, caldrà..., no només perquè són rics, sinó que, a més, tenen una fiscalitat molt alta, no? Però, bé, això és un tema, simplement perquè la gent es recordi que, si volem arribar a segons quins nivells de l'estat del benestar, això potser un dia ens ho haurem de plantejar. No avui, i probablement, en gran part, en gran part, no el Govern de la Generalitat, perquè serà un tema que s'haurà de fer a nivell general, d'Estat.

Finalment, li vull fer notar que la nostra evolució econòmica és bona. Vull dir, ja he contestat abans—quan contestava al senyor Carod— algun aspecte relacionat amb això, no? Però, és clar, les coses que, diguem-ne, que donen confiança en el futur de la nostra economia és que nosaltres, que érem un país poruc, eh?, un país proteccionista, érem un país que estava tancat a casa, que féiem..., bé, doncs, avui no. Avui nosaltres som un

país d'exportació, som un país que anem enfora. Vull dir, per exemple, a primers de l'any 2001 hi havia 164 empreses catalanes que tenen instal·lacions productives a l'exterior, entre una i tretze i catorze, no?. Majoritàriament, a la Unió Europea, però també a Xina i també a Amèrica del Sud i a Amèrica del Nord, i al Marroc, etcètera. Això a primers del 2001. Tenint present que, més o menys, n'hi ha, ara ja –perquè hi ha una acceleració entre 15 i 20 de noves cada any–, doncs, segurament, ara ja devem estar a punt de tenir les 180 o 185.

Naturalment, això és una xifra modesta, comparada amb els altres, amb segons quins països. Però és que nosaltres no en teníem cap, i ara en tenim. I, tant és així que, actualment, ja nosaltres tenim més inversió exterior catalana, més inversió catalana a l'exterior que –alguns anys, no tots, alguns anys–, més inversió exterior, a l'estranger, que aquí, a casa nostra. I, les nostres exportacions van molt bé i van molt bé en països de molt alta qualificació econòmica, i de molt alta qualificació tecnològica.

Bé. Si després vol que m'allargui una mica més en alguns d'aquests temes relacionats amb l'economia, doncs, amb molt de gust ho faré.

Gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, jo li he parlat del balanç, dels reptes i les solucions. I, a l'igual que vostè aquest matí, aquest matí deia continuessin el to baix, jo li diré que continua sent el to de cofoïisme.

Miri, primer, parlem d'educació. Vostès van rebre una herència molt positiva en el camp de l'educació. Un moviment com el CPEPC –se'n recorden?–, per exemple. Imagini's gent que volia passar d'una orientació privada de l'ensenyament a l'orientació pública. I, vostès han invertit molt en construcció i en educació, però han anat malmetent el sentit públic de l'educació. I, el cas més paradigmàtic és el de les escoles bressol.

Per cert, senyor Pujol, vostè dóna suport a la iniciativa legislativa popular que s'ha entrat en aquesta cambra, perquè legisli sobre això? Li pregunto. Pensa donar suport als milers i milers de signatures que demanen, utilitzant el mecanisme de l'Estatut, una iniciativa legislativa popular sobre el tema de les guarderies? Perquè vostè em diu: «No, nosaltres pagarem el cost». Sap quant paguen del cost? De 800.000 pessetes, que es valoraven en el moment del seu acord, sobre el cost, van començar pagant 80.000 pessetes. El 10% del cost. I aquest 50% de guarderies de tot l'Estat espanyol que hi ha a Catalunya, d'aquest 50, el 30% són privades. I, el 20% d'aquest 50, que són les públiques, la seva gran majoria són municipals. I l'horitzó és que s'arribés a un 80% d'escolarització a aquest nivell, que és el que jo plantejava en els reptes de futur, per a tothom. Quan vol es compara amb l'Estat espanyol, quan vol es compara amb Escandinàvia, eh?. Això també és un petit detall dialèctic, interessant, i que li serveix sovint.

No enganyem l'opinió pública sobre el tema del pressupost. En aquest Parlament, per exemple, l'any passat es van entrar milers d'esmenes al pressupost, i vostès, de les esmenes que representaven més del 50% del vot de la ciutadania en van acceptar una

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\060000**

Fitxer 24

...és que no servim estudiant els pressupostos i proposant alternatives, en aquesta cambra, que és on som, amb aquest instrument? De milers d'esmenes dels grups que representem a més del 50% del vot de la població, no dels escons, estem a seixanta-vuit /seixanta-set, ens en van acceptar escassíssimes. És que no tenim capacitat d'argumentar i de raonar com es pot millorar el pressupost? Què és aquesta prepotència de dir «no, de l'oposició res», vull que ho sàpiga l'opinió pública, perquè no s'hi val a dir:

«Presentin pressupostos.» No podem, perquè per llei no podem presentar pressupostos, és una facultat exclusiva del Govern. Però quan presentem esmenes, van a la paperera. Per cert, el Segarra-Garrigues, recordarà que l'any 94, per una casualitat que la [Mercè Riva #], aleshores diputada d'Iniciativa per Catalunya Verds, a Madrid va presentar una esmena, i vostès per equivocació la van votar, va entrar a la Llei d'acompanyament i es va transferir aquesta competència. I jo ja sé que s'han fet unes obres anteriors en això, però és un tema que a vostè li agrada molt, com la del sincrotó, que ho va tornar a citar ahir, de lluir molt abans, no ja que s'inauguri, ni que es posi en marxa qualsevol dels mecanismes.

Jo li he demanat quin compromís prenia amb l'autogovern. Vostè es compromet amb el document que diputades i diputats d'aquesta cambra, on hi han parts importants del document del Govern, hem estat treballant? No m'ha contestat. Vostè s'hi compromet, més enllà de polèmiques històriques, li diré que la frase «qui viu i treballa », també la trobarà en Macià, en Francesc Macià, i li diré que el llibre del Sobrequés, vostè hi té articles, servidor hi tinc articles, vostè va opinar, quan el va escriure, servidor també, i coneixem aquella història, vostè és més gran que jo, jo aleshores era un xitxarel·lo a la política, però també hi era i conec les [aceres #], i sap que la Moncloa –i sap que la Moncloa– , a les *Semillas selectas*, ho recordarà, *El pavellón de las semillas selectas*, a les darreres negociacions, va haver l'acord de tots els grups, menys Esquerra Republicana, que es retirava de qualsevol pretensió sobre el concert, i es retirava de qualsevol pretensió sobre una proporcionalitat regional electoral que hauria donat, aplicant les del vuitanta, una clara majoria d'esquerres en aquest Parlament. Vostè ho recordarà perfectament.

Miri, jo crec que és molt, molt seriós el que està passant a casa nostra sobre la cosa pública, a escala catalana, no fem ara grans escarafalls. Hi ha un desinterès. Primer, el País Basc, per raons òbvies, va votar el 80% de la gent, a Galícia va votar el 70% de la gent, a Catalunya no va arribar al 60% de la gent, primera cosa que ens hauria d'amoïnar a tots, a tots, primera cosa.

Segona, si tants politòlegs, Sartori, es va citar ahir, hi ha un estudi mols maco sobre la cultura cívica de Gabriel Almond –el gran pare de la ciència política americana de molt de temps, molt abans que el Sartori–, i ve a demostrar que una democràcia pot ser madura si vota poca gent, com és el cas dels Estats Units, que a les eleccions presidencials vota el 50% escassament, i a les legislatives el 30%, amb una correlació mecànica amb el nivell d'ingressos: com més ingressos més vots, com menys ingressos, menys vots. No és aquesta la democràcia escandinava, ni aquella que aspiraríem per fer tot allò que nosaltres volem mobilitzar d'opinió pública de cara a aconseguir-ho.

Què ens diu l'opinió pública? Vostè no em respon. Jo li dic, institucions i cercles molt importants del nostre país, o no és seriós el Cercle d'Economia? O el Col·legi d'Enginyers? O el Foment del Treball? O les cambres de comerç? Estan dient que tenim serioses mancances amb infraestructures, amb la Fira, amb el pes econòmic, que estem perdent dinamisme, i el cofoisme porta, en aquest cas, al silenci, perquè no ha respost res. Per tant, val, el discurs d'ahir, que tot va molt bé. Ens ho diuen ells. Jo li he parlat del tèxtil, de la crisi del tèxtil, no li mereix cap consideració? L'Ibiza i la Seat que és un indicador i que no solament afecta Martorell, sinó els components, no li mereix cap consideració? Hi ha algun dret a exigir el deute adquirit per Volkswagen amb els milers de milions de pessetes rebuts de diner públic? Els serveis socials, vostè ara m'ha fet la trampa, la fiscalitat; escolti'm, està claríssim que els serveis socials per millorar requereixen també més diner públic i, per tant, un finançament més eficient i una fiscalitat més progressiva. Però vostès ha donat suport a una reforma fiscal del PP que ha anat portant càrrega directa a càrrega indirecta, i li han donat suport com a germà bessó de la política que propugnava el PP. I aquesta no és la d'Escandinàvia, és clar, és que el que no s'hi val és dir «no, és que falta fiscalitat» i, en canvi, donar suport a la fiscalitat, però en direcció contrària a la que faria falta per a aquest estat del benestar, perquè la pressió fiscal, evidentment, que si és indirecta acabarà sent igual per a tothom, però si és directa possiblement podríem entrar en una discussió sobre el que significa la pressió fiscal progressiva.

I no és conscient que l'opinió pública està amatent de la seva dependència avui amb la majoria del PP? O sigui, és un tema anecdòtic? És un tema per discutir-se, respectablement, amb el senyor Fernández Díaz? O és un tema que ha caigut al bell mig, com una diana, en decisions molt importants d'aquesta majoria, que s'ha vist, segons sembla, emmanillada per tenir llibertat d'acció? Aleshores, la conseqüència quina és? Esperar la propera legislatura? Amb quines garanties? Amb una especulació de qui dies passa anys empeny i, mentrestant vostès estan al Govern de Catalunya.

Senyor Mas, vostè té, segurament, catorze mesos per preparar aquesta conferència inicial del 27 d'octubre, altres conferències, totes les propostes, que per cert, suposo, que el que no han sabut fins ara de compromís sobre l'autogovern, ens ho dirà vostè el 27 d'octubre, o el 21, gràcies, senyor Camps per corregir-me, perquè...amb molt de gust, però què és el que el país espera? El país no espera que un govern prepari un recanvi partidista electoralista que depèn de la majoria del PP, el país espera que discutim en aquesta cambra, tots, responsablement, quins són els reptes i quines són les sortides possibles, sense cofoismes. D'aquí que li torno a dir, faci cas al [Rilque #], si no vol fer cas al [Boesi #] i prengui uns grams de dubte.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, vostè veig que no desmenteix que realment a Sau nosaltres, tal com diu en Sobrequés, vam votar en contra de vostès, dels socialistes i de l'UCD, no? I una de les coses que m'he d'acusar a mi mateix, ja que no fem cap *mea culpa* en faré un, dels molts que puc fer, i és que en aquell clima d'unitat, i sobretot d'unitat, i sobretot d'unitat, que ara, per cert, veig que volen ressuscitar, nosaltres en comptes de fer el que havíem de fer, que era el que va fer Esquerra Republicana, que és seguir dient que no, vam dir: «Vinga, va, la unitat, perquè això ha de venir amb la unitat», i unitat per aquí, i unitat per allà, que és una de les coses que ha fet..., deixi'm dir-li una cosa, això és una de les

coses que ha fet que jo em quedés una mica escamat, d'ençà d'aleshores, sobre els plantejaments que fan referència a l'autonomia de Catalunya quan es parla d'unitat, perquè la unitat, en aquell sentit, els plantejaments tan unitaris, en aquell sentit, van ser negatius, finalment, de cara al que havia de ser el sostre autonòmic.

Però aquest és un tema que un dia en podríem parlar –segurament no pas en aquesta instància–, el cas és que el Cercle d'Economia, home!, no sap com n'estic, de feliç, que grans institucions del país estiguin fent documents d'aquest tipus, ara. Per altra banda, tot això, la veritat, si els demanes després com van les coses des de la seva perspectiva, ni cal dir personal, però també de grup, de gremis col·lectius et diuen que van bé. El que passa és que s'adonen, aquesta gent, i això ho deia aquest matí referint-me que les actituds del Partit Popular estan creant unes reaccions que finalment són positives, s'adonen que això que els hi hem dit tantes vegades i que no havíem aconseguit mai ben bé sensibilitzar-los, perquè és així, almenys durant els set o vuit o deu anys, ara, finalment, aquesta sensibilització s'ha fet. Potser s'ha fet més..., la sensibilització s'ha fet per via de certes, diguem-ne, rebufades, o certes actituds poc positives que han rebut de Madrid, que no pas, pel que hauria sigut millor per a la nostra pròpia capacitat de convicció, no?

Quant als impostos, el que li vull dir és que, de fet, en aquest moment estem en un moment que tots els països, socialistes vull dir, estan baixant impostos. Schroeder va baixar impostos, ara diu que potser els pujarà..., en volia baixar més, però potser els pujarà degut a les inundacions, i després també degut a una altra cosa, i és que, com que Alemanya té una evolució econòmica francament dolenta, resulta que per tal de veure si pot evitar de passar per sobre del dèficit del 3%, que pot ser castigat per la Comissió Europea, potser pujarà impostos, però el Schoeder tendeix a baixar impostos.

I a França –que hi ha un Govern conservador, ara– és cert, tendeix a baixar impostos. Però el Schroeder no és que tendeixi, és que els va baixar, va baixar impostos fa dos anys. I els francesos, quan el Jospin, no ara, també van baixar impostos. O sigui que hi ha una certa tendència general –també ho baixa Itàlia, evidentment– a baixar impostos. Jo no sé si es podran baixar tants impostos com es fa, però en realitat és aquesta

tendència avui a Europa per part de..., en Blair, el Tony Blair a Anglaterra, laborista, va baixar impostos. Bé, aquesta és una tendència que, repeteixo, no sé si es podrà portar molt enllà. Ho faig, simplement, perquè vegin que el tema deu ser prou complicat.

Hi ha un article molt interessant, que ara no tinc a mà, del Tony Blair no, del Giddens, que diu: «Escoltin, és que en el tema aquest dels impostos, i en el tema dels subsidis socials hem de tenir ben en compte una cosa» –diu ell, no el tinc a mà, però li puc enviar si a vostè li interessa aquest article– «escolti, hem de tenir en compte que la millor política social, la millor política familiar que hi pot haver és la política de creació de llocs de treball.» Ho diu ell, escolti'm, si ho volen discutir ho discuteixen amb ell. Però, bé, són coses a tenir en compte, a pensar-hi.

Nosaltres, el que passa respecte a això és el següent. Per exemple, ara, qualsevol dia ens diran «veus, veus, veus, ara resulta que voteu els pressupostos generals de l'Estat», diran això, i per què no els hem de votar? Pregunto, per què no els hem de votar? Per què? Perquè, és clar, els pressupostos generals de l'Estat formen part d'una política econòmica que ha anat bé –que ha anat bé. És que algú s'atrevirà, en aquesta cambra, dir que no ha anat bé?

Escolti'm, en aquest moment, França, Itàlia, Alemanya i Portugal estan pendents de la reprimenda que els hi han de fer perquè la seva economia no està portada amb prou rigor. I el que els hi fa, per cert, i ja he fet abans un elogi d'ell com a ministre, i ara el puc fer com a comissari, és el senyor Solbes. I, en canvi, Espanya, escolti'm, les coses són així, deixi estar ara si és del PP o de qui sigui, Espanya, juntament amb cinc o sis països més, formen part d'allò que en diuen els països virtuoses, que són els països que realment s'ajusten i que fan dèficit zero. No, no, escolti'm, això és així, no cal que facin ganyotes, és així.

Ara, aleshores vostès podrien dir: «Home, és clar, és que el que passa és que aquests països, com que apliquen una teoria keynesiana i no sé què, creixen més. » No, és que és al revés, els països que creixen més són els països virtuoses. Resulta que els països que creixen més és Espanya, que és un dels països que creix més, i és Holanda, i és

Àustria, és Irlanda, són aquests països que compleixen. I els altres creixen menys, creixen molt menys.

Per tant, jo pregunto: Escolti, si aquí hi ha una bona política econòmica, estarem en desacord probablement amb moltíssimes coses, amb l'ensenyament, amb el tema del dèficit zero, perquè el que entenem és que no pot ser imposat, no perquè no es pugui fer dèficit zero, encara que nosaltres creiem que no és obligat, sempre, tècnicament fer dèficit zero, també ho creiem, o sigui, també ho creiem, creiem que això, poc o molt es canviarà en el futur, però estem en desacord amb tantes, tantíssimes coses, d'ensenyament, de formació professional, de com s'ha de fer l'aplicació de la Llei de partits, etcètera, bé, però és que ningú en aquest Parlament em podrà dir que no sigui veritat que l'economia espanyola va sensiblement millor que la majoria d'economies europees; i la catalana en treu, d'això, un especial i molt fort i molt intens i molt específic benefici. I aleshores, per què hem de votar en contra? Per què hem de votar en contra si, a més, votant a favor hi podem introduir coses que van en la línia del que nosaltres defensem?

Bé, quant a Seat, escolti, nosaltres hem fet tot el que havíem de fer, converses telefòniques, converses físiques, de tu a tu, amb el senyor Schleef, que és el president de Seat, amb el senyor Wiederhold, que és el...

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000025

Fitxer 65_2Ple25

exactament quin càrrec té, però, diguem-ne, que és el número 2 des de la nostra perspectiva, des de la nostra perspectiva és el número 2 a Wolfsburg#, allà vàrem parlar amb els sindicats, etcètera. Pensem que aquest és un tema, que potser de vegades, tots plegats –tots plegats–, i aquí, aquí sí que no agafo responsabilitat, amb altres coses sí.

Per exemple, amb les coses que van passar l'any 79, però aquí he de dir que potser hi ha hagut una mica ganes, diguem-ne, d'utilitzar tots aquest problemes per diversos sectors i per diverses persones o diverses entitats. Però la veritat és que aquest és un tema, el de Seat, que avui no té perquè fer-nos patir, si no l'espatllem nosaltres –si no l'espatllem nosaltres–. I de moment, vull dir, avui mateix, la premsa després d'aquestes converses que ahir va tenir el senyor Wiederholt# i el senyor Schleff# amb en Subirà per una banda i amb en Piqué per l'altra, estan orientats d'una manera positiva. Ara, no ens enganyem –no ens enganyem–, estem en una economia realment globalitzada, estem en una economia que, a més, ara de cara a Europa es troba amb l'obertura dels països de l'est i estem, per tant, en una economia, en què no s'hi val a badar i en què nosaltres hem de ser altament competitius. Jo, moltes vegades, quan vaig a una multinacional d'aquestes dic als treballadors: Escoltin, –per exemple, posem per cas, què li podria dir jo a un treballador de Seat– quins són els seus competidors, quins són els vostres competidors? Són els competidors de Renault, és Renault i els treballadors de Renault? No, també, però no només, són els de Toyota, són els de la Fiat, són els de la Peugeot, són...? Sí, però sobretot els vostres competidors són els treballadors i les empreses i els directius filials de Volkswagen arreu d'Europa. Aquesta és la realitat, pot agradar o no –pot agradar o no–, però aquesta és la realitat. I per tant, tots plegats, començant per les institucions públiques, per exemple, començant pels ajuntaments, que en aquest sentit han d'estar oberts a donar facilitats –ei, no deixar-se trepitjar, però, diguem-ne, tenen una actitud positiva#–, tots plegats hem de saber que ens hi juguem molt i molt i molt.

Nosaltres ja li he explicat el que fem i el que farem, des del punt de vista aquest i el que esperem que pugui passar ara i en el futur en aquest tema, concretament, de l'autogovern, no? Hem presentat un document, molt més ambiciós que el de vostès. No és un document el nostre com el de vostès, el que han presentat vostès s'ha d'anar a negociar a Madrid – s'ha d'anar a negociar a Madrid. Vull dir, aquí podem fer tot el joc de... tots els malabarismes que vulguem, no?, aquí podem fer tots els dibuixos que vulguem, no?, però finalment hem de saber fins a quin punt això té alguna possibilitat de prosperar. Li confesso, que sabem que el nostre projecte té molt poques... no en té cap

en aquests moments d'una manera#, el de vostès tampoc. El de vostès tampoc, el de vostès, absolutament, tampoc. El nostre l'únic que té, això sí, és que és més ambiciós que el de vostès, això sí. I que encara de cara al futur, doncs, espero que pugui ser més tingut en compte, precisament, per això, perquè és més ambiciós. Vull dir, això és prendre posicions, que no voldria que fossin només, com de vegades sembla una mica la impressió, dóna la impressió que sí que només es prenguin posicions electorals i de cara – allò que dèiem– fer la fotografia, és prendre posicions de cara el que –bé, una mica en la línia del que deia el senyor Carod-Rovira– vull dir, les coses s'han de començar a plantejar, es veurà quan donen fruit o no, però primer s'ha de plantar. Nosaltres hem plantat en aquesta línia, parlarem de tot el que vulguin amb vostès, però els vull fer notar això. Primer, que el nostre projecte és més ambiciós. Segon, té més coherència interna. Tercer, evidentment, penso que condiona més positivament el futur.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

President, si vol parlar seriosament de sinistralitat, comenci per dir en aquesta cambra, perquè el seu Grup va endarrerir un debat, que venia precedit d'una preocupació social, de la primera setmana de setembre a més enllà de mitjans d'octubre.

Vostè sap que a les obres del 2004 hi han milers de treballadors de diverses empreses, hi ha un sistema de control per part dels treballadors i fins ara no hi ha hagut cap cas d'accident laboral, fins ara, eh?, i toquem fusta. No vull dir-ho, perquè hi han mètodes i mètodes i controls i controls. Si vol parlar de sinistralitat, com jo crec que n'hauríem d'haver parlat ja fa setmanes a aquest Parlament, hauríem de començar parlant de precarietat, de subcontractació, de la qualitat dels llocs de treball que es creen com a repte econòmic important per a Catalunya. Jo li he parlat d'una sèrie d'estudis – que vostè celebra molt que surtin, no diu res del què en pensa de les seves conclusions– que sintetitzen una opinió pública creixent entre la gent que coneix les temàtiques econòmiques i financeres d'aquest país, que diuen que vostès estan cometent falles molt

importants en el que poden fer respecte a l'economia, en allò que poden aplicar des de les seves competències i no els ho diu aquest Grup parlamentari, ni cap dels grups. Vostè diu: «Ah, ho celebros que ho diguin.» Però, continuem amb el cofoisme, perquè no es mereix cap altre consideració.

Jo abans no li he respost— i aprofito, el torn per fer-ho— sobre aquest cofoisme aplicat al medi ambient. Sap que la Unió Europea està investigant—ho sap perfectament millor que ningú— el tema dels purins a Catalunya, la contaminació. Sap quants anys fa que es ve advertint sobre aquesta temàtica. És o no és, en part, responsabilitat del Govern de Catalunya? Perquè sobre això, encara és hora que s'analitzi la qüestió, es rectifiqui i s'assumeixin les responsabilitats. Sap a quins coeficients estem sobre els programes de residus, avui Catalunya, i el que cal encara d'impuls públic, des del seu Govern, en primer lloc, per fer-ho avançar. On és el famós pla energètic de Catalunya? Estic citant temes que, suposo, tenen alguna cosa a veure amb el medi ambient, m'imagino, no? On és l'aposta pel transport públic?, més enllà del metro del Vallès. Miri, tot això, es resumeix en un sol concepte—que abans l'he citat i el torno a citar ara— el cofoisme per proposta i per resposta.

Vostès, avui entren a final del debat amb el tema dels impostos. Tenen escasses facultats fiscals per entrar en el tema, però l'any passat la primera cosa que vam fer amb les facultats fiscals que tenen és doblar els impostos d'actes jurídics documentats, que afecta a la gran majoria de persones que han de comprar una *vivenda*. I això, com qui no vol res, es doblen, vostès, que no té cap caràcter progressiu. Vostès saben perfectament que aquell pla fiscal que va proposar el PP i que vostès van votar, que deien que baixarien els impostos, en el recompte final ha crescut la pressió fiscal. Sí, que han baixat els impostos per a alguns, però la pressió fiscal, en general, ha pujat, si parlem d'impostos seriosament, no? I vostè sap que s'acaben de presentar les xifres o el pressupost del 2001 de la Generalitat de Catalunya, on es demostra que han maquillat el deute. Els catalans i catalanes deuen molts més diners dels que vostès van dir, superem els 2 bilions 300.000 milions de pessetes en deute. No és dèficit zero, senyor Mas, el pressupost del 2001, segons els documents que estan a la sindicatura de comptes, amb

el factor que ho agreuja, que partides importants aconseguides de vostès no s'han gastat. Molt sovint, partides socials. Clar, si sobre això en volen parlar, parlem-ne. Però crec que són temes, dels quals no volen parlar. Com jo li he plantejat el tema del tèxtil, una crisi que està afectant singularment a quelcom important a Catalunya, silenci per resposta. Miri, jo acabaria amb una demanda, que m'imagino es tornarà a estimbar contra la paret del silenci. Es compromet en el document d'autogovern, que no l'ha fet el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, ni el tripartit, que s'ha elaborat en aquesta cambra, amb una comissió, després de mesos i mesos d'estudi, no doni lliçons de qui va més lluny. Li recordaré fets històrics. Qui va acceptar el sistema de finançament de l'any 87?, que continuava amb el cost efectiu i ens portava per la pendent d'anar minvant a l'hora# de les finances de Catalunya. Vostè el va votar, qui no el va votar? Ho pot recordar perfectament. Va haver-hi un grup parlamentari que li va dir: «Per aquest camí anem minvant». No, li recordo ja des de l'any 87, perquè una de les aparences del cofoisme, és dir: «No, és que el que fa Pujol sempre és bo pel país». Doncs, allà la van pifiar, i de quina manera! I clar, com que el cofoisme no admet que es retreguin errors, continuem aleshores presumint que som els que anem més lluny. Si volen anar tan lluny, vagin més a prop. Tenim un document que pot fer acord de quatre grups parlamentaris, segurament el PP no el votarà, no cal que m'ho diguin, però és bastant presumible. Què costa, que vostè es comprometi, ja que ha esmerçat amb el senyor Carod-Rovira i amb mi mateix i abans molta estona del debat amb autogovern, el seu compromís amb el que han elaborat les seves diputades, els seus diputats i la majoria d'aquesta cambra.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, ara, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat, senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, senyores, senyors diputats, fa tres anys, dos anys, un any, fa uns quants mesos, just abans de l'estiu algunes veus d'aquesta cambra encara profetitzaven

que la legislatura acabaria de forma sobtada. Fins i tot, alguns deien que no arribaríem en aquest debat de política general. S'equivocaven. S'equivocaven aleshores com s'han anat equivocant reiteradament durant vint-i-dos anys, quan afirmaven que el projecte polític de Convergència i Unió estava esgotat. Són els mateixos, ben bé els mateixos, que ja ens van explicar que havien guanyat unes eleccions, que va resultar que havien perdut; els mateixos que creen un govern a l'ombra, que de tanta ombra ja ni es veu; els que presenten una moció de censura, de la que surt censurat el que la presenta; són els mateixos que avui aquí parlen dels ajuntaments de Catalunya com si aquest fos un tema aliè a Convergència i Unió, quan Convergència i Unió presideix 600 ajuntaments de Catalunya dels 942 que té el país; són els mateixos que s'acaben creient l'estat d'opinió que ells s'han inventat. S'equivocaven, doncs. S'equivocaven quan deien que el Govern no estaria en condicions de governar i que la legislatura quedaria marcada per la inestabilitat. Certament, a hores d'ara podem que no n'han endevinat ni una. Totes les seves prediccions han anat a parar al cabàs de les profecies no complertes, que acumulen simultàniament més d'un grup d'aquesta cambra. En definitiva, s'han confós per una cosa ben clara, perquè els desitjos partidistes no coincideixen amb la tossuda realitat. Per què, doncs? Per què nosaltres, tot i la majoria relativa, cinquanta-sis diputats dels cent trenta-cinc de la cambra, per tant, lluny de la majoria absoluta, que està situada en seixanta-vuit, per tant, una situació de força política –com deia abans– de majoria relativa, complexa hem estat capaços d'aconseguir aquesta estabilitat? Doncs, perquè hem parlat amb tothom, ens n'hem fet un tip, de parlar amb tothom. No hi ha cap corró parlamentari, com alguns volen fer creure, no existeix un corró parlamentari. I vostès ho saben perfectament, que aquesta estabilitat s'ha fonamentat en el diàleg i la negociació, que ens ha permès, des del darrer debat de política general, els mateixos dies que avui, però un any enrere, ens ha permès aprovar –com deia ahir el president– trenta-set lleis, que es diuen aviat – trenta-set lleis–, de les quals trenta-una ho han estat o bé per unanimitat o per àmplia majoria. És evident, i vostès ho saben, que aprovar lleis no ho és tot. Hi ha qui diu, que fins i tot, a vegades, s'aproven més lleis del compte, no ho és tot. Però, certament, és una de les principals funcions d'aquesta cambra i casualment mai en vint-i-dos anys, mai com aquest darrer any, se n'havien aprovat tantes i s'havia fet tanta

feina en aquesta cambra. En aquesta cambra que havia de ser un escenari d'impossibilitat de governar.

Avui, ens deia algú, que demanava la dissolució d'aquesta cambra, ens ho deia, això, ens ho recordava, que no es podia governar i això mateix també ens ho va dir l'any passat. El mateix que avui demanava la dissolució de la cambra, l'any passat ens deia que nosaltres no podríem governar aquest any, que és l'any que ha tingut una realització més important, l'acció parlamentària i per tant, de retruc, també l'acció de govern n'ha sortit beneficiada. No els parlaré, per tant, ara d'una altra

Sessió núm. 65.2 / Ple / 02.10.02

Doc. q:\d18\transcri\ple\65_2\06000026

Fitxer 26

...capítol, un altre capítol indicatiu perquè si no, finalment, no sabem ben bé de què parlem. S'han aprovat 1.766 resolucions en el que portem de Legislatura –1.766 resolucions– de les quals 1.678, és a dir, el 95% ho han estat per unanimitat o àmplia majoria que vol dir quatre grups d'aquesta Cambra. Per tant, el nivell de coincidència, enorme, on és aquí el corró parlamentari? Hi ha diàleg, hi ha treball per fer les coses, com fa Convergència i Unió que té en el diàleg i en la negociació les seves principals característiques per garantir l'estabilitat, per garantir que hi hagi un Govern que pugui governar amb eficàcia per fer que el país funcioni. I en aquesta línia que el país funcioni, el president, ahir, va fer un balanç prou extens de l'obra de Govern, de les quals el nostre... de la qual obra el nostre Grup Parlamentari ens sentim solidaris i participis i perquè sense la feina diària d'aquesta Cambra no hauria estat possible tampoc aquesta obra de govern, efectiva, del Govern de la Generalitat. I això ho dic encara que, a vegades, alguns grups engegats per l'afany d'anar a la contra no arriben a tenir plena consciència que també ells contribueixen positivament en aquesta estabilitat i aquesta governabilitat i nosaltres, de tota manera, agraïm la seva col·laboració, mirin per on!

agraïm la seva col·laboració i no ho diem amb ironia sinó amb cordialitat, perquè les frustracions polítiques que alguns arrossegueu des de fa molts anys no se superen negant l'evidència de la transformació positiva del país que ha aconseguit el Govern de la Generalitat.

Ahir també el president ens parlava de tanta i tanta feina feta i la voluntat de continuar-la fent. Naturalment que hi estem d'acord, no només d'acord—ho deia fa un moment—, ens sentim participants i orgullosos perquè és la feina dels governs de Convergència i Unió i ens la sentim com a molt pròpia. Ha permès, aquesta feina d'aquestes governs ha permès un progrés enorme del país sencer i de la seva gent i això fet de forma cohesionada i continuadament.

Recapitem, doncs. Els principals objectius que passen per mantenir la cohesió social; pel creixement econòmic per tothom; per una societat civil activa i emprenedora; per aconseguir un bon clima social i també, malgrat els entrebancs, aconseguir la manera de decidir cada vegada més per nosaltres mateixos. Això ho podem fer des del catalanisme polític, des del que representa Convergència i Unió i des del convenciment, com deia ahir el president, que el nostre model és bo, el model que combina identitat i projecte, convivència i progrés, el model de la pau és el model bo.

Senyores i senyors diputats, sense aquesta eina el progrés de Catalunya durant les últimes dècades no hauria estat possible i tant en el present com en el futur, caldrà continuar comptant amb aquest estri important que és Convergència i Unió. El lloc central que ha ocupat, que ocupa i que, no en tinguin cap dubte, continuarà ocupant en la història política, en l'àmbit polític català, no és un accident en la història contemporània del nostre país —com realment alguns voldrien—, no és un invent, no és una casualitat, no és cap d'aquestes coses, és la concreció dels desitjos i de les voluntats de molts catalans.

El catalanisme polític, el nacionalisme català és una dada política bàsica i permanent de la vida quotidiana del segle XX i ja podem dir també del XXI. És l'expressió d'una realitat diferenciada en l'aspecte social, cultural i polític; la forma política que pren una voluntat de ser i de continuar sent i aquestes no són coses d'un període de sessions, ni d'una legislatura, ni d'una dècada, són coses duradores. Convergència i Unió, ara com a

federació, té un paper central en la política catalana perquè el catalanisme polític i el nacionalisme català, com deia, no són elements accidentals en la història contemporània de Catalunya.

No estic dient, naturalment, que siguem l'única expressió de la catalanitat ni del catalanisme, tampoc no volem cap monopoli, però el catalanisme, que al llarg de la història s'ha encarnat en forces polítiques diverses, ha generat sempre i ha necessitat sempre d'una força majoritària, d'una força política amb voluntat i capacitat de govern, amb plena autonomia de decisió no supeditada a cap centre de decisió extern de Catalunya, capaç de tenir a la vegada els ideals i els objectius més ambiciosos i la capacitat d'acció política més arrelada al país, al dia a dia, a una realitat que obliga al pragmatisme i al pacte i aquesta força central s'ha caracteritzat sempre per governar i per fixar-se ideals al mateix temps –per governar i per fixar-se ideals al mateix temps–, per portar el dia a dia i per plantejar-se horitzons més ambiciosos, no pel pragmatisme sense objectius, no per l'idealisme que no toca de peus a terra i que, per tant, no és capaç de transforma les coses.

Per això i –per això–, realment, podem dir que Convergència i Unió ha governat Catalunya des de l'any 80, durant aquests vint-i-dos anys, per aquesta connexió amb el país i, avui, podem dir amb molta satisfacció i, si em permeten, amb molt d'orgull que la Catalunya contemporània no s'explica sense la nostra participació i justament aquest fet permet entendre que en el nostre País hi hagi un mapa polític diferent, un mapa polític propi, expressió de la nostra personalitat específica com a societat diferenciada. La força política de Convergència i Unió, eina d'expressió majoritària d'aquest catalanisme polític ha fet possible aquest mapa diferent i qui ho continuarà fent en el futur.

Per això, costa molt d'entendre que des del nacionalisme hi hagi forces polítiques que sembla que tinguin com objectiu prioritari, no tant l'eixamplament de la consciència nacional en nous sectors de la societat catalana, com el de debilitar Convergència i Unió al preu que sigui. Durant vint-i-dos anys hem avançat sota el lideratge polític nacional i moral de Jordi Pujol que, al cap davant d'una majoria parlamentària i de govern, deixa una obra feta d'una dimensió descomunal i a la vegada un projecte polític consolidat,

propi, que ha posat les bases de la Catalunya autònoma i d'un projecte de futur que ens permetrà continuar portant Catalunya cap endavant, cap a noves i més altes cotes d'autogovern i de benestar.

Fa uns dies, dilluns concretament, el Secretari General de la nostra federació, en Josep Antoni Duran i Lleida, feia per escrit l'exercici que ara els proposo que fem en veu alta. Era un exercici de política ficció –era un exercici de política ficció– pel qual intentava imaginar-se i no costa gaire, què hauria estat del nostre país en mans de partits d'obediència estatal o en mans de partits desprovistos del sentit de bon govern. Els uns, deia en Duran i jo també ho crec, ens haurien convertit en les quatre dirigents i laborioses províncies del *noreste*, d'altres ens haurien portat a una situació de crisi i fractura social, en cap cas la Catalunya serena i constructiva que tenim davant nostre hauria pogut existir. I algú pot dir que exagerem, que les coses no haurien anat d'aquesta manera... No cal retrocedir a èpoques llunyanes per buscar exemples; aquest matí el president Pujol ens ho recordava fent menció a unes declaracions del senyor Maragall, diumenge passat a Lleida, quan afirmava que el seu objectiu, i aquest era el titular, el seu objectiu era catapultar el senyor Rodríguez Zapatero a la Moncloa. Ja no era el senyor Narcís Serra fa molts anys, no, no, ara el senyor Maragall, catapultar el senyor Rodríguez Zapatero a la Moncloa. Aquest és l'exemple més clar per a nosaltres, del sucursalisme. No pot ser president de la Generalitat algú que no tingui Catalunya com a única raó de fer política, algú que tan sols la té com una peça més dins del joc estratègic de la política espanyola.

Senyores i senyors diputats, aquest el darrer debat de política general que protagonitza el president Pujol i per aquesta raó acabaré amb les seves pròpies paraules pronunciades durant el debat d'investidura, l'abril de 1984, just després de la victòria electoral de Convergència i Unió. El president deia en aquell moment: tots volem que Catalunya funcioni, que Catalunya sigui un país de progrés, d'equilibri, de benestar; un país de convivència, un país fidel a la identitat pròpia, a la seva catalanitat consolidada i enfortida oberta a totes les aportacions humanes i culturals; un país fidel a tots els seus ciutadans, sigui quin sigui el seu origen, la seva condició; Catalunya és per ami –deia el

president–, Catalunya és per a la gent de Convergència i Unió, Catalunya és per a tots nosaltres no l'escenari de la lluita política, sinó la raó de ser de la nostra vida i de la nostra acció política. I aquesta Catalunya de què parlo, no és una Catalunya extracta o una Catalunya mística, parlo de tot el conjunt de ciutadans que avui hi viuen i que hi troben la seva casa i pels quals és el país dels seus fills; parlo de la Catalunya del futur i no de la del passat i parlo de la Catalunya de tots els nostres homes i de totes les nostres dones.

Aquest és el missatge de l'any 1984, aquest era el missatge ahir en el seu discurs, aquest ha estat el missatge que sempre ha orientat la seva i la nostra acció política, un missatge que es fonamenta en l'estimació al país i de la seva gent. Aquest ha estat, és i serà la veritable raó de ser de l'acció política de Convergència i Unió.

Senyor president, sap que la il·lusió, l'autoestima, l'orgull de pàtria que ahir ens demanava com a poble, a la gent de Convergència i Unió no ens ha mancat, no ens mancarà en el futur.

Moltes gràcies. (*aplaudiments*)

El president

Abans de marxar voldria indicar-los la seqüència de tot el que cal fer demà al matí.

Per tal de donar compliment a l'Article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent:

El termini per presentar les propostes de resolució serà demà, de nou a deu del matí; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les onze; el termini per presentar les propostes transaccionals serà de dotze a una; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts de dues; la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sol·liciten i es votin separatament, a les tres –estigui atent, senyor Camp, perquè ara ve el moment...– La sessió pel debat i votació de les propostes, a dos quarts de cinc i aleshores és quan es reprendrà la sessió i ara se suspèn la sessió.